Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 35 5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Taurul furios

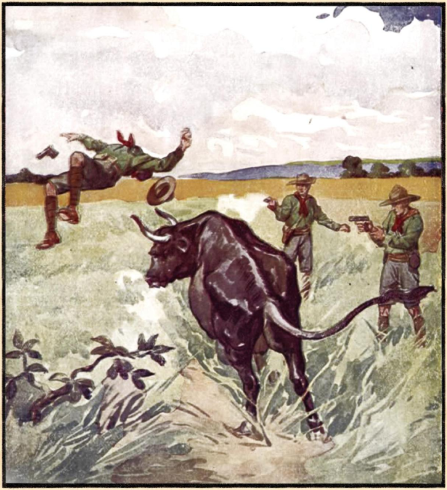

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

DESLEGATORII JOCULUI „CEI 3 CERCETAȘI“

iova) ; 559) Hartner Victor (Craiova) ; **560)** Homeghi G. Ioan (Loco) ; 561)
Holban Jan (C.-Lung-Bucovina) ; 562) Husea Ion (Loco) ; 563) Herhai Emil
(Orăștie) ; 564) Hango Romul (Dej-Someș) ; 565) Herțig Isac (Siret-Bucovina) ;
566) Horaști Carol (Dej-Someș) ; 567) Huss I. Sandy (Loco) ;
568) Hohinga Gheorghe (Cernăuți) ; 569) Holnăr Ioan (Sighișoara) ; 570)
Hackel Arnold (Gura-Humorului) ; 571) Herlea Valeriu (Orăștie) ; 572)
Hristescu I. Ioan (Călărași-Ialomița) ; 573) Herman Tiberiu (Abrud) ; 574)
Hugo Corneliu (Loco) ; 575) Halip George (Mihăileni) ; 576) Hurmuzescu
Cezar (Loco) ; 577) Helvey Alexandru (Loco); 578) Hetcon Augustin (Baia-Mare-Satu-Mare) ;
579) Halpern Marcel (T. Măgurele); 580) Herman Azic
(Bacău); 581) Hariton D. Nicu (Ploești); 582) Homițchii N. (Bălți) ;
583) Hamid S. Hasan (Babadag-Tulcea) ; 584) Haivas O. Gheorghe (Cernăuți);
585) Haciadurov Vlad (Chișinău); 586) Herdan I. Mircea (Loco) ;
587) Iliescu Aurel (Ciuc) ; 588) Iliescu Vasile (Arad-Sega); 589 Ionescu
C. Vasile (Botoșani); 590) Ioan P. Aureliu (Loco); 591) Jiemon Sandu
(Loco); 592) Ionescu N. Niculae (Băicoi-Prahova); 593) Ionescu N. Vladimir
(Loco); 594) Itcu George (Loco); 595) Iones
Hunedoara); 596) Ionescu Titi (Brăila); 597) Iones
598) Jugureana C-tin (Constanța); 599) Ionescu
600) Ionescu D. Mina. Dimitrie (Loco); 601) Io
602) Ionescu T. Teodor (Constanța) ; 603) Ionesc
Ionescu M. Ioan (Loco) ; 605) Ivașcu Petre
Ionescu Traian (Mizil-Buzău); 607) Ionescu Ște
stantin (Oravița); 609) Ionescu Ioan (Craiova
(Loco); 611) Ili R. Adriana (Răsvadu de jos-Dambovița); 612) Iancov
G. Iancu (Bazargic); 613) Ionescu Mircea (Vaslui) ; 614) Iosef Ancuța
(Loco); 615) Ioan N. Petre (Loco); 616) Ionescu Alexandru (Ploești); 617)
Ionescu Traian (Buzău); 618) Iacoblev Iosef (Medjidia-Constanța); 619)
Ionescu N. Dumitru (Craiova); 620) Jianu Nelly (Iași); 621) Ionescu Sima
Emil (Loco); 622) Ionescu N. Victor (Loco) ; 623) Ivănescu A. (Loco); 624)
Jerghiuță Vasile (Iași); 625) Ivanov G. (Tighina); 626) Iacob Nicolae (Chișinău);
627) Ionescu P. Mihail (Loco); 628) Ionescu Valeriu (Ploești) ;
629) Ioan S. Mircea (Constanța); 630) Ivanciovici Cristea (Buzău) ; 631)
Ionescu Constantin (Letea-Bacău); 632) Iovițiu Ion (Câmpina); 633) Ioanidis
Iane (Silistra) ; 634) Istrate D. Mihail (Brăila); 635) Irimescu Dan
(Fălticeni-Baia); 636) Jijie Gheorghe (Ploești); 637) Ionescu Sergiu-căpit.
(Sulina-Tulcea); 638) Ionescu M. Alexandru (Loco); 639) Ionescu I. Gheorghe
(Ploești); 640) Iliescu Gh. Ioan (Tg. Mureș); 641) Ionescu Costică
(Văleni de Munte); 642) Ilie I. Ion (Ploești); 643) Ion Petre (Loco); 644)
Iarca Teodor (R. Sărat); 645) Ionescu C. Nicu (R. Sărat); 646) Ionescu
Stelian (Loco); 647) Iacobson Mandi (Loco); 648) Icnea Petru (Iași) ;
649) Iova Stelian (Loco); 650) Ionescu Bujor Carus (Loco); 651) Ionescu
Ion (T. Severin); 652) Ivănescu C. (Galați); 653) Ispravnicu Ioan (Târnova-Soroca);
654) Ionescu V. Vintilă (Loco) ; 655) Ionescu Paul (Iași) ;
656) Ionescu A. Stelian (Loco); 657) Ivănescu Emil (Loco); 658) Iamandy
Ion (Loco); 659) Ionescu P. Mircea (Ploești); 660) Ilinoiu P. (Loco); 661)
Ispas Constantin (Loco); 662) Iosef Mircea (Loco); 663) Ionescu C. (Galați);
664) Ițic Marcel (Pașcani); 665) Ionescu Margareta (Loco); 666)
Jurbinschi I. (Chișinău) ; 667) Iliescu Valentin (Loco); 668) Ionescu Victor
(Sinaia) ; 669) Ionescu M. Ionel (Ploești) ; 670) Ionescu C. Ioan (Vrăbilău-Prahova) ;
671) Ionescu E. Virgil (Găești-Dâmbovița); 672) Iosipovici
Bene (Huși); 673) Iliescu N. Paul (Loco); 674) Iura Alexandru (Loco);
675) Irina Gh. (P. Neamț); 676) Ianculescu I. Mihail (T. Severin); 677 Ionescu
M. Dumitru (Loco); 678) Jianu Iorgu (Ibănești-Dorohoi); 679) Ionescu
Alexandru (Constanța); 680) Ilica Liviu (Focșani) ; 681) Ilarian
Nicolae (Constanța); 682) Ionescu Traian (Caracal); 683) Isaian Digran
(Tulcea); 684) Ionescu E. Ovidiu (Loco); 685) Ispir Lactanțiu (Loco) ;
686) Ivănescu Maria (Huși) ; 687) Ivașcu I. Marin (Pitești) ; 688) Isanorescu
Al. (Mangalia-Constanța); 689) Ionescu Paul Constantin (Tg. Jiu) ;
690) Ionescu R. Romulus (Botoșani) ; 691) Iorga M. Necula (Galați) ;
692) Ioanițiu Radu (Loco); 693) Ionescu Gh. Vasile (Brăila); 694) Io-

---

URMARE IN No. VIITOR

TAURUL FURIOS

CAPITOLUL I

CABLUL SUBMARIN

Intr'o călduroasă după amiază, pe o mare extrem de liniștită, „Vigilentul" naviga în direcția Montevideo.

Avea pe bord vreo cincizeci de pasageri căci „Vigilentul" sub comanda căpitanului Don José Guarridos, servea în primul rând la transportul mărfurilor, făcând serviciul între Patagonia și Republica Uruguay.

Era un vapor vechi căruia nu i se cerea nici viteză, nici prea multe curse; și avea într'adevăr noroc că era comandat de un căpitan de valoarea lui Don José Guerridos.

Pasagerii cari, pe timp de furtună, vedeau pe omulețul acela, cu părul vecinic vâlvoi, dând cu autoritate ordine precise, menite să înlăture pericolul, se mirau că nu comandă un vas mai important, vre-un transatlantic de pildă.

Dar căpitanul „Vigilentului" era un om modest, și având capitaluri investite în compania pe care o servea, nu ținea să se aventureze în alte ape de cât acelea, relativ liniștite, care udă coastele Patagoniei și ale Uruguay-ului.

Pe puntea vaporului pasagerii observară, intrigați, trei băețandri îmbrăcați în uniforma cercetașilor italieni. Erau Raimond, Marius și Jan Bart. Ei priveau cu melancolie orașul Viedma care dispărea în depărtare.

Lăsau în urmă atâția prieteni și atâtea întâmplări încât cu toată pasiunea lor pentru voiajuri se simțeau cuprinși de tristețe la gândul că se depărtau. Dar, nu fu de cât o întristare de un moment, căci Marius bătând pe umăr pe Jan Bart, care visa cu ochii deschiși, strigă :

— Oh! mii de pipe! Nu e momentul de visat!... Și apoi, tare aș vrea să știu ce visai.

Jan Bart, trezit din visare, răspunse simplu.

— Dar, tu la ce te gândeai? E aproape un minut de când nu spui nimic și pentru tine asta e ceva extraordinar.

— La naiba! Mă gândeam la ce te gândeai și tu. Și îmi ziceam că senorita Dolores Alcanta e acum fericită, — mulțumită nouă, — cu frumosul ei căpitan Sandoval. Căci poți fi milanezi, fanfaron și sceptic cât vrei, dar în anumite împrejurări nu poți să nu te feliciți singur pentru binele ce ai făcut...

— Să nu ne mai gândim la asta, zise Raimond. N'avem nici un merit făcând binele, deoarece suntem cercetași italieni și o pușcă în mâinile noastre e o armă foarte periculoasă, mai ales fiindcă țeava e aproape de nas!

Și cei trei prieteni, râzând, își reluară plimbarea pe punte, ducându-se spre Don José Guarridos, care tocmai da ordine timonierului.

Marius fu primul, care îi se adresă, văzându-l că îi privea zâmbind.

— Ce ziceți, domnule căpitan. La noapte vom avea o mare liniștită?

— Dar bine, băeți, ce vă pasă? ați trecut prin aventuri destul de periculoase ca să nu vă mai sinchisiți de o mare agitată, sau nu.

— Desigur, zise Marius, măgulit. O furtună nu ne-ar prea speria.

Și vrând să înapoieze complimentul căpitanului, adăugă:

— Reputația dv. de bun marinar egalează desigur pe a noastră de simpli călători în jurul lumii. Și mai mai că am dori o furtună, numai ca s'avem plăcerea să vă vedem, măreț ca un zeu, conducând menevrele!

Căpitanul care voiajase mult și fusese și prin Italia, replică, imitând accentul milanez al lui Marius:

— Ce mai voinici sunt și ăștia din Milano!

Apoi, bătând pe Marius pe umeri.

— Nu vrei, d-ta și amicii d-tale, să beți câte un păhărel de cognac în cabina mea?

— Cu plăcere, răspunseră câteși trei.

Și porniră câteși patru prin coridorul care ducea la cabina căpitanului.

Fumând și gustând din excelentul licheur ce li se servi, cei trei tineri fuse nevoiți să povestească ceva din aventurile lor căpitanului, care la rândul său le vorbi de multe, dându-le între altele informații despre pasagerii vaporului și, în special, despre un personaj care îi interesa în deosebi; un burghez de vreo cincizeci de ani, înalt și cam gras și care era însoțit de o tânără doamnă cu tenul bronzat, foarte frumoasă și grațioasă.

— Nu va desvălui un secret, spunându-vă că pasagerul meu se numește William Theil. E un bogat englez care a cutreerat, după cât se pare. Patagonia și va debarca la Montevideo. Posedă imense pășune în Uruguay și desigur că acuma se va duce să le viziteze.

— Și cine e doamna care'l însoțește? întrebă Raimond.

Căpitanul răspunse zâmbind:

— E soția sa... O desigur, n'are tipul englez. Și dacă veți sta câtva timp la Montevideo toți vă vor povesti romanțioasa căsătorie dintre Sir William Theil și frumoasa lui soție.

Vi se vor da chiar unele amănunte care vă vor interesa în special.

— Dar de ce nu ni le spuneți dv., de vreme ce le cunoașteți atât de bine?

— Desigur că le cunosc, dealtminteri ca toată lumea. Sir Theil vine în țară cel puțin de două ori pe an, căci trăește în Anglia. A venit pentru prima oară în Uruguay acum vreo douăzeci de ani, cu foarte puțini bani în buzunar. A cumpărat un „rancho" într'o câmpie fertilă. A început cu zece capete de vite și cu doi sau trei cai și acum are peste o mie cinci sute de vite.

— Dar tânăra soție? întrebară cercetașii.

— Așteptați puțin! răbdare... vă voi vorbi și de dânsa Era fica unuia din păzitorii cirezelor sale și atât de frumoasă în cât tânărul (atunci era tânăr) nu ezită s'o ceară de soție.

— Ce tot spuneți? întrerupse Marius, cum ea n'a îmbătrânit odată cu dânsul?

— Oh! doamna trebuie să aibă cel puțin treizeci și cinci de ani. Ceeace înseamnă că sir Theil avea patruzeci și cinci de ani când o luă de soție acum vreo zece ani... Dar, asta nu importă.

De la căsătorie s'au întâmplat multe lucruri. Fata avea un frate și acel frate intră în serviciul lui Sir Theil. Și el e care administrează ranch-ul în absența stăpânului, sau mai bine zis, a cumnatului său.

După o pauză de câteva secunde, căpitanul reluă, ca și când ar fi vorbit fără voe:

— Mai sunt și alte amănunte dar, poate că nu v'ar interesa.

— Ba da! ba da! protestară cercetașii, vorbiți, vă ascultăm.

— Ei bine, fie! Sir William Theil neavând prea multă încredere în cumnatul său, se hotărî într'o zi să aducă pe propriul său frate, un tânăr neînsurat, cu vreo zece ani mai tânăr de cât dânsul.

De vreo patru ani Harry Theil lucra alături de Steggino, administratorul lui sir William. Când, deodată, se află că bietul Harry murise. E îngropat chiar pe moșie și probabil, că voiajul lui Sir William are de scop să aducă un ultim tribut de afecțiune fratelui pe care nu l'a văzut murind. La epoca morței sale era în călătorie și a aflat abia după două luni. Iată ceeace se spune.

— Dar nu e nimic extraordinar, observă Marius.

Și luând brațul căpitanului adăogă privindu-l în ochi:

— Afară numai dacă nu ne-ați ascuns ceva.

— Ai ghicit ! zise căpitanul, care nu știa să mintă. Ei bine, se pare că Steggino n'ar fi străin de moartea asociatului său. Dar, știți, asta nu mă privește și nu privește pe nimeni.

Suntem într'o republică, ce e drept, și avem o justiție ca toate celelalte popoare, dar viața ranch-urilor e o viață specială cu totul deosebită și poliția nu-și vâră nasul de cât atunci când e invitată.

— Dar, credeți, întrebă Raimond, că sir Theil bănuește ceva ?

— Nu cred, zise căpitanul. Și eu unul nu m'ași apuca să-i spun ca să-i turbur zadarnic sufletul. Cu atât mai mult cu cât asta n'ar învia pe bietul tânăr și i-ar turbura și mai mult viața; căci se zice că bietul om nu prea găsește liniște în jurul său.

— Sunteți extraordinar de bine informat asupra obiceiurilor acestor englezi, cari nu vin decât odată pe an în Uruguay! observă Jean Bart.

— Nu e de mirare, răspunse căpitanul, date fiind excentricitățile pe care le săvârșește doamna în cele două sau trei luni pe care le petrece în Uruguay.

Târăște pretutindeni pe nenorocitul său de bărbat, care înamorat nebun după ea, o urmează ca un cățeluș, supunându-se la toate umilințele. Căci soția sa, foarte frumoasă, dar cu un caracter mizerabil, îl maltratează în tot felul, uneori chiar în public.

Dar, destul am vorbit despre afacerile altora. Incă un păhăruț de gin ?

— Dar nu e gin ! exclamă Marius. Nu ne-ați spus chiar dv. ?

— Și ce-are face ? Să bem... Cred că nu vă temeți că vă otrăvesc ?

Băură înc'odată. Cei trei tineri, neobișnuiți cu alcoolul, erau puțin cam amețiți și simțiră nevoia de a se urca pe punte ca să respire aerul curat.

Alături de ei într'un *rocking-chair*, frumoasa domnă William Theil fuma o țigară parfumată, pe când bărbatul său, în picioare, în atitudine respectuoasă îi povestea lucruri pe care n'avea aerul să le asculte, Când cercetașii, plimbându-se, trecură pe lângă el, auziră pe tânăra femee spunând:

— Sir Wiliam, chiamă, te rog, pe servitorul meu, Coriento.

— Ce dorești? o întrebă englezul.

— Ți-am spus, vreau pe servitorul meu, răspunse ea nerăbdătoare.

— Dar, dacă vrei ceva, pot să te servesc eu.

— Am spus: Coriento.

Apoi întorcându-se pe jumătate la bărbatul său, zise cu un aer disprețuitor:

— Hotărît lucru, n'ai nici o simpatie pentru bietul meu Coriento. Și totuși e mai îndemânatec decât d-ta. Când îi cer ceva mă servește repede și fără să ceară explicație.

Cercetașii trecură și nu mai auziră altceva.

Văzură apoi pe englez scoborând scara care ducea la cabine și apoi, întorcându-se cu faimosul Coriento.

Era un tânăr de culoarea bronzului, poate un Tobas și era explicabil că frumoasa Rosantino Theil avea predilecție pentru acel om din rassa sa.

După obiceiul lor, cei trei cercetași observă pe furiș pe acel personaj care se ivea pe neașteptate între bărbat și soție și avură impresie că soțul era servitorul celorlalți doi și că frumoasa Rosantino se înțelegea cu Coriento în dauna englezului.

Simțeau o simpatie instinctivă pentru acesta din urmă și avură câteși trei acelaș gând: să-l cunoască, să-i vorbească și dacă era posibil să audă din gura sa povestirea necazurilor sale.

Cu bucurie i-ar fi spus vorbe de consolare și i-ar fi dat sfaturi chiar, deși poate părea paradoxal ca niște copii să dea sfaturi unui om de cincizeci de ani și mai bine. Totuși așa ceva se întâmplă în viață mai adesea decât s'ar crede.

Dar atenția cercetașilor fu atrasă de un nou personaj, care venea cu mâna întinsă spre don José.

Căpitanul vorbea de câteva momente cu străinul, când tinerii observară că noul venit privea spre ei în mod insistent. Și deodată văzură pe căpitan înaintând spre ei și zicând:

— Amicii mei, dați-mi voie să vă prezint pe d. Salvadè, inginer dela telefoane și telegraf, care dorește să vă cunoască.

Tinerii se înclinară și căpitanul urmă:

— Domnul Salvadè are însărcinarea de a se duce pe bordul vasului „Marsuinul" în largul mării, în fața lui Buenos-Ayres, pentru reparația cablului submarin între Buenos-Ayres și Cap.

— Acum când v'am fost prezentat, — zise inginerul, —

nu-mi rămâne decât să vă cer scuze pentru libertatea ce mi-am luat.

— Sunteți gata scuzat, zise Raimond. In plină mare, mai mult ca ori și unde, oamenii sunt frați și dacă suntem frați, nu e de loc extraordinar să vorbim între noi!

— Ceva mai mult, suntem foarte curioși din fire și cred că ne-ați putea povesti lucruri extrem de interesante.

— Oh! pot ceva și mai mult chiar, replică inginerul. Știți, desigur, că d. căpitan consimte să se oprească vreo câteva ore pentru ca o șalupă să mă ducă pe bordul vaporului „Marsuinul“ care se găsește în largul mării. Consimte să mă ia apoi îndată ce vizita se va fi terminat. Cum aceasta nu va dura mai mult de câteva ore, cred că nici un călător nu se va opune la această escală neprevăzută. Dac'ați voi să mă însoțiți ați putea asista la operații destul de interesante pe care le voi conduce chiar eu.

— Intr'adevăr, ar fi foarte interesant, observă Jan Bart. Și eu unul primesc.

Dacă prietenii mei au rău de mare și nu vor să meargă cu atât mai rău pentru ei! adăogă el, râzând.

— Venim cu toții! confirmă Marius. Ne-am înțeles. Când vom ajunge vasul?

— Mâine după amiazi, sau poate tocmai noaptea.

— Ne-am înțeles! conchiseră cercetașii.

Dar căpitanul îl întrerupse, râzând:

— Nici de cum, nu ne-am înțeles. Știți bine că sunt a tot putinte pe bordul vasului meu și că sunt răspunzător de viața pasagerilor mei.

— Atunci vă cerem respectuos să ne acordați favoarea de a debarca.

— Fie, zise căpitanul, vă încredințez domnului inginer Salvadè. Sunt sigur că cu dânsul nu vă veți expune la nici un pericol.

Cu aceste cuvinte se despărțiră. Căpitanul se duse la ocupațiile sale, inginerul se retrase în cabina sa și cei trei amici rămaseră pe punte.

Se plimbau de câteva minute, când Jan Bart, exclamă:

— Dar Zomba? unde e Zomba?

— E adevărat, mii de pipe! De când suntem pe punte, nu l'am mai văzut.

— Poate că e în cabină, unde-și fumează pipa, sugeră Raimond.

— Hai să vedem, zise Marius, cu atât mai mult cu cât e aproape ora prânzului.

Și se îndreptară spre cabinele lor. Găsiră pe Zomba, care neavând nimic de făcut, adormise. Marius îl deșteptă și câteși patru se duseră în sala de mâncare. Marea fiind foarte calmă, nimeni nu era indispus din cauza ruliului.

aşa că toată lumea era la masă. Intâmplarea voi ca cei trei cercetaşi, inginerul Salvadè, englezul şi soţia sa, şi Zomba, care mânca cu stăpânii săi, să fie vecini. Se vorbi de apropiata excursie cu şalupa. Cercetaşii spuseră că vor lua şi ei parte şi englezul îi felicita spunând că el n'ar fi avut curajul să pornească cu o simplă şalupă în largul mării.

Tânăra doamnă, care părea foarte contrariată de această mărturisire, interveni:

— Cum? Ţi-e atât de frică de mare în cât n'ai naviga două ore pe o şalupă?

— Dar, draga mea, răspunse Sir William. Ştii foarte bine că am şi eu curaj ca oricare altul şi că dacă mă lipsesc de această plăcere, e numai din pricina sănătăţii mele şubrede.

— Oh! dar aerul de mare nu face rău nimănui. Şi-apoi văd că te plictiseşti pe vapor, unde nu prea sunt distracţii. Nu înţeleg de ce, când ţi se prezintă o ocazie să te distrezi, o laşi să-ţi scape.

— E drept, — constată bietul englez. Dar, draga mea, uiţi că d. Salvadè n'are poate nici un alt loc disponibil în şalupa d-sale.

Inginerul, care se amuza pe contul englezului, crezând că, în adevăr, îi era frică, răspunse foarte serviabil:

— Dar, nici de cum, sir William. Dacă doriţi să ne însoţiţi, va fi o plăcere pentru noi. Vreţi să veniţi?

Şi atunci Rosantino răspunse pentru soţul ei:

— Dar desigur că va veni. Sunt sigură că-i va face plăcere.

Era vădit că bietul om nu putea contrazice pe soţia sa şi poate că, în fond, nici nu-i displăcea să se găsească pentru câteva ore în mijlocul unor străini, cari nu stiau nimic de trista sa existenţă.

CAPITOLUL II

O BAIE IN MARE

Noaptea următoare se ridică un vânt destul de puternic, care micșoră viteza vaporului. Nu fu însă nici un pericol. Sosiră în fața vasului purtător de cabluri cu mult mai târziu de ora prevăzută, așa că mica expediție avu loc noaptea.

Când vaporul fu la câteva mile de „Marsuinul", căpitanul ordonă să fie scoborîtă șalupa care trebuia să transporte micul grup. Luară înainte o mică gustare și se îmbrăcară bine. Dar fură extrem de surprinși în momentul plecării, văzând pe englez urmat de servitorul Coriento, care-i ducea mantaua.

Strânse mâna inginerului și scuzându-se, zise:

— Vă cer încă o mică favoare, domnule Salvadè. Soția mea ține să iau și pe servitorul meu. Cu toate că i-am spus că n'am nevoe de dânsul, nu vrea să înțeleagă.

— Drace! zise inginerul. Hotărît lucru, doamna Theil e plină de atenție pentru dv. Și de vreme ce pretinde, nu mă pot opune. De altminteri, șalupa e destul de mare și unul mai mult are loc. Ne-am înțeles deci.

Marius care asista de câteva minute la convorbire, era gânditor și tăcut ceeace miră foarte mult pe prietenii săi.

Dar, dacă ar fi putut citi în gândul lui, dacă i-ar fi putut cunoaște secretul, iată ceeace ar fi aflat:

In timpul nopții, pe la unsprezece, cercetașul, neputând dormi, se urcase pe punte, absolut pustie la ora aceea, toți călătorii fiind culcați.

Se plimba în lung și 'n lat, când, spre marea sa uimire, zări îndărătul unei grămezi de frânghii două umbre, una lângă alta. Erau un bărbat și o femee. Nevoind să-i turbure, nici să fie indiscret, le întoarse spatele, dar tot plimbându-se în sus și 'n jos se reîntoarse fără voie în acel loc, și cum o rază de lună lumina în pieziș pe cele două persoane, recunoscu pe frumoasa Rosantino, care vorbea cu servitorul Coriento. Ne vrând să-i spioneze și să le asculte convorbirea, îi observă totuși dela distanță. Nu era tocmai ușor. Și putu doar conchide că purtarea lui Coriento nu era aceea a unui servitor față de stăpâna sa.

Frumoasa Rosantino vorbea cu multă însuflețire și acea convorbire nocturnă, la lumina stelelor și a lunei, avea un aer de complot, care nu putea înșela pe nimeni.

— Stăpână și servitor, ăștia? murmură Marius. Nu, complici, iată ce sunt. Dar complici la ce?

Desigur, amândoi nu pot suferi pe William Theil și dacă urzesc un complot, e desigur împotriva lui.

Și, plimbându-se, își aminti tot ceeace-i povestise căpitanul și luă hotărîrea de a veghia asupra englezului, deocamdată singur. Apoi, dacă va fi nevoie, să vestească și pe camarazii săi.

In noaptea aceea însă, nu spuse nimic și se duse să se culce. Se înțelege deci de ce era atât de preocupat pe când englezul se ruga de inginer să-i ia și servitorul.

Insfârșit, la un ordin al căpitanului, șalupa fu scoborîtă în mare împreună cu cei cari luaseră loc într'însa. Doi marinari și un timonier erau printre aceștia și vâsleau cu putere în direcția vasului purtător de cabluri.

Și pe când barca se depărta, se văzu pe puntea vaporului frumoasa Rosantino, fluturând o batistă. Marius, care, la plecare, observase ciudata paloare a tinerei femei, avu o presimțire urâtă, pe când camarazii săi fericiți, se lăsau în voia plăcerii de a se simți pe o barcă atât de ușoară, în mijlocul mării imense, cu obrajii mângâiați de briza încărcată de miresme marine. Se distingeau, la câteva leghe, luminile vasului purtător de cabluri.

După câteva minute debarcară pe „Marsuinul". Acesta era un vas lung de treizeci de metri și larg de vreo opt. La proră erau așezate două mari angrenaje de pe care se desfăcea cablul pe măsură ce vasul înainta. In modul acesta se repară avariile cablurilor rupte, sau uzate. Vasul purtător de cablul trebuise să plece în grabă fără să îmbarce pe inginerul-șef, care se găsea în călătorie prin Argentina. Și acum îi se aștepta cu nerăbdare sosirea.

Avariile cablului erau destul de grave și prezența sa era indispensabilă.

Cei trei cercetași, Zomba și englezul, se interesară mult de operațile care se desfășurașe subt ochii lor și pe care ar fi de prisos să le mai descriem. La lumina farurilor electrice, mai multe ore de-arândul cei zece marinari de pe „Marsuinul" lucrară fără răgaz.

Inginerul, foarte amabil cu invitații săi, da toate expliatiile si lărimuririle pe care i le cereau.

Hotărît lucru, sir William Theil nu regreta plimbarea făcută, căci timpul era splendid. Dar avea să regrete la înapoiere, în urma unui incident dramatic.

Intoarcerea se efectuă pe la patru de dimineaţă, pe la răsăritul soarelui. Intre timp, se ridicase un vânt puternic din spre vest şi uşoara barcă ambosată de vasul purtător de cabluri, era săltată de valuri.

Cei trei marinari, consultaţi, fură de părere să se întoarcă numai decât pe bordul „Vigilentului" sau să aştepte pe bordul „Marsuinului" ca vântul să se potolească. Dar plecând imediat, puteau ajunge la vapor fără nici un pericol.

In zadar Sir William ceru să rămâie pe bord chiar şi o jumătate de zi ca să nu înfrunte marea agitată. Căutară să-l liniştească, făcându-l să înţeleagă că în nici un caz căpitanul „Vigilentului" nu putea mobiliza vasul său mai mult de câteva ore în mijlocul oceanului.

Se urcară deci cu toţii în şalupă. Inginerul Salvadè se gândi la început că prezenţa sa era indispensabilă pe „Marsuinul". Dar, după ce dete toate ordinele necesare, se convinse că se putea înapoia şi el împreună cu cercetaşii şi englezul şi să-şi continue călătoria până la Montevideo.

Vântul îşi înteţi intensitatea şi erau încă la o leghe de „Vigilentul". când marea deveni primejdioasă.

Englezul, care fusese apucat de rău de mare, se arăta mai îngrijorat decât ceilalţi, pe când ochii servitorului său străluceau în mod ciudat. S'ar fi zis că era mulţumit de timpul urât care primejduia viaţa călătorilor.

Cei doi marinari, cu frunţile brăzdate de o cută de îngrijorare, vâsleau din toate puterile.

Cercetaşii, dându-şi şi ei seama de pericol, mânaţi de acelaş gând, puseră mâna pe vâslele de rezervă şi accelerară astfel mersul şalupei. Zomba le urmă exemplul şi, împinsă de douăsprezece braţe viguroase, şalupa se apropia repede de ţintă. Se distingeau deja pe puntea navei, pasagerii, cari observau prin binocluri, sosirea escursioniştilor. S'ar fi zis că marea în clipa în care simţea că-i scapă prada, devenea şi mai furioasă. Un val mai mare decât celelalte răsturnă pe jumătate şalupa, dar o manevră îndemânatecă o făcu să-şi recapete echilibrul.

De odată o voce înspăimântată strigă:

— Un om în mare! un om în mare!

Sir William Theil, care stase strâns lipit de Coriento, fusese luat de val. Cei trei cercetaşi se întoarseră şi văzură că englezul dispăruse. Marius aruncă o privire lui Coriento, care ţinându-se bine de barcă nici nu se mişcase.

Avu impresia precisă că servitorul, cu o mişcare oarecare, ajutase valul ca să târască pe stăpânul său.

Dar, nu-şi putea exprima bănuiala şi de altminteri primul lucru de făcut era să salveze pe înecat.

Marinarii asvârliseră deja o frânghie de care era legat un colac de salvare. Dar deşi se vedea la câţiva metri corpul englezului se vedea că acesta îşi pierduse tot sângele rece şi că n'ar fi fost în stare să apuce colacul ce i se aruncase.

Văzând aceasta, Marius se plecă, luă din fundul bărcii o frânghie lungă şi-o legă solid în jurul corpului şi întinzând un capăt camarzilor săi le zise:

— Mă duc eu!

Şi sări în mare. Un alt val îl acoperi, dar reapăru imediat, pe când cei doi amici şi Zomba ţineau strâns frânghia.

Prin vântul, care sufla cu furie, fu auzit strigând:

— Trageţi! Trageţi!

Manevra fu executată. Era un lucru foarte greu, din pricină că marea era prea agitată; s'ar fi zis că frânghia sta gata să se rupă. Din fericire, nu se întâmplă nimic şi după câteva minute se văzu reapărând bravul şi curagiosul cercetaş ţinând în braţe pe englezul aproape leşinat.

Fură traşi amândoi. Marius se duse imediat la locul său şi apucă lopeţile, pe când englezul se rostogolea greoi în fundul şalupei.

Abordară, însfârşit, fără alte incidente şi după un sfert de oră erau pe puntea „Vigilentului".

Sir William nu se trezise încă din leşin. Ii se dete îngrijirile necesare, dar toţi fură surprinşi de indiferenţa ce se citea pe figura soţiei sale, care fusese chemată imediat.

Aceasta nu asistase la înapoierea călătorilor, ci rămăsese în cabina sa. Se informă dela Coriento despre modul în care se petrecuse accidentul şi cercetaşii auziră pe servitor povestind cu un mare lux de amănunte cele întâmplate.

Marius trebui să se abţie să nu se repeadă şi să-l ia la palme.

Dar, deocamdată era singurul, care ştia că incidentul fusese provocat de Coriento; şi nu era nici locul nici ora să-şi manifesteze bănuielile.

Toţi felicitară pe curagiosul cercetaş şi căpitanul îl îmbrăţişă emoţionat.

Cât pentru Rosantino, nici nu se deranjă cel puţin să-i mulţumească. Dar o jumătate de oră după aceia un marinar veni să-l anunţe că Sir William dorea să-i vorbească.

— Pe cinstea mea, zise Marius, sunt încântat că bietul om s'a restabilit şi voi veni imediat să-l văd.

Peste câteva minute era la căpătâiul lui Sir William, care nu ştia cum să-i mulţumească.

Bietul om avea lacrimile în ochi şi cercetaşului îi se păru că acele lacrimi, exprimau pe lângă recunoştinţă şi o tristeţă ascunsă.

Nu încercă totuşi să profite de acea deprimare morală ca să-l facă să vorbească şi voi să plece.

Dar, strângându-i o ultimă oară mâna, englezul îi zise:

— Vă mulţumesc, dar promiteţi-mi un lucru: că mâine vă voi mai vedea şi că ne vom întâlni cât mai adesea. Vreau să vă vorbesc mai mult şi vreau, de vreme ce sunteţi salvatorul meu, să-mi fiţi şi prieten. E dreptul meu, nu e aşa?

Cercetaşul, mişcat de cuvintele bietului om, răspunse:

— Da, domnule, sunt prietenul dv. Dar, cum noi suntem trei, veţi avea trei amici, în loc de unul. V'am salvat viaţa şi n'am avut nici un merit; dar aflaţi că sunt gata să fac mai mult, dacă va fi necesar.

Englezul privi pe tânărul, care trecea pragul cabinei sale şi nu ştiu ce să-i răspundă.

Dar, înţelesese că secretul tristeţii sale fusese, în parte, descoperit.

CAPITOLUL III

NOPȚILE DIN MONTEVIDEO

Montevideo, capitala republicei Uruguay, numără 265.000 locuitori.

E un mare port al Atlanticului pe estuarul fluviului La Plata. Comerțul său e foarte important și constă din lână, vite, carne, etc. Populația e muncitoare, dar de câțiva ani de când bogăția țării a crescut sunt mulți bogătași cari și-au stabilit domiciliul aci, așa că prin eleganța caselor, a palatelor și monumentelor sale, rivalizează cu orașele Americei de Nord și ale Europei.

Sunt apoi la Montevideo multe localuri de distracție, în care cei cari n'au nimic de făcut, petrec în orele în care alții se odihnesc după munca zilei. Astfel că străzile Montevideoului sunt foarte frecventate în timpul nopții, mai ales în anumite cartiere. Ar fi o eroare însă, să se creadă că numai cartierele bogate se bucură de această mișcare nocturnă. Cartierele din port au fost și ele invadate de tot felul de localuri, unde marinarii și oamenii de jos se duc să bea și să se distreze în felul lor.

Cum cercetașii fură nevoiți să frecuenteze aceste locuri, îi vom urmări și noi, căci cele întâmplate acolo merită să fie descrise și apoi servesc povestirei noastre.

Când nava „Vigilentul" fu ancorată în portul din Montevideo, englezul, pe deplin restabilit, debarcă și el împreună cu soția și cu servitorul său. Cercetașii deveniseră amicii săi. Ce e drept, aceștia nu se prea distrau în compania englezului, dar îl presupuneau atât de nefericit încât n'aveau curajul să-l părăsească și erau gata să-l ajute chiar, de ar fi fost nevoie.

Marius povestise tot camarazilor săi cu privire la incidentul din șalupă. După sfaturile lor, nu vorbise cu nimeni altul, nici chiar cu căpitanul navei, cu privire la fapta mişelească a lui Coriento, dar toţi, de acord, hotărîră să nu piardă din ochi pe englez.

Abia debarcaţi la Montevideo, englezul care era foarte obosit, se hotărî să stea aci mai mult timp ca să se odihnească, şi invită pe cercetaşi să tragă la acelaş hotel.

Cei trei tineri acceptară propunerea şi descinseră cu toţii la cel mai mare hotel din Montevideo: „American Palace". Era situat într'una din cele mai mari pieţe ale oraşului şi avea o vedere admirabilă. Perechea engleză ocupa un bogat apartament la etajul al doilea, compus din două camere şi o sală. Cei trei cercetaşi aleseră apartamentul vecin cu al noului lor prieten şi toată ziua se ocupară cu aranjarea lucrurilor, apoi se repauzară. Totuşi, seara. Marius era nemulţumit de modul cum îşi trecuse ziua, căci nu cheltuise acea cantitatea de activitate, cerută de puternica sa constituţie. De vreo câteva ori, englezul trimisese servitorul să-l cheme şi astfel tânărul avu prilejul să afle câteva confidenţe scăpate bietului om. Ii povesti acele amănunte pe care el le ştia dela căpitanul Guarridos; vorbind de nemărginita sa durere pentru pierderea fratelui său.

Marius ar fi voit să ştie, dacă sir William Theil avea bănueli asupra morţii misterioase a acestuia; dar asupra acestui punct englezul păstră un mutism absolut. Observându-l se putea presupune că avea bănueli, dar că nu voia să le împărtăşească nimănui, înainte de a le putea confirma, sau că temeri extraordinare îl împiedecau de a vorbi.

Insfârişt, ziua trecu şi locatarii celor două apartamente alăturate se duseră să se culce.

Totuşi, Marius, preocupat, nu putea adormi; se sculă, cu toate protestările camarazilor săi, aprinse lumina electrică şi începu să citească. Dar lectura nu atrage pe indivizii obişnuiţi cu viaţa de mişcare şi de acţiune; şi milanezul închise cartea, deschise fereastra şi eşi pe balcon ca să respire aerul curat.

Acel balcon era larg şi forma o curbă, aşa încât se puteau vedea ferestrele englezului.

A patra fereastră era aceea a servitorului, pe care frumoasa Rosantino nu voise să-l trimită la etajul al cincilea cu ceilalţi servitori. Şi Marius văzu că era luminată. Fu intrigat. Şi considerând că curiozitatea nu e un păcat, dacă e pusă în serviciul unei opere folositoare, se strecură prin coridorul holului şi se duse de lipi urechea le uşa acelei camere. Căută să privească prin gaura cheiei, dar nu văzu nimic.

Dar, deodată, uşa se deschise şi el abia avu timpul să se ascundă într'un colţ întunecos, ca să nu fie văzut de Coriento, care eşi şi scoborî scara cu paşi de lup. Marius se hotărî să-l urmărească, de oarece i se părea anormală acea eșire în puterea nopții, când toți, după o lungă călătorie, nu se gândeau decât să doarmă.

Coriento eși din hotel și la câteva secunde după dânsul eși și Marius, fără a-și mai da osteneala să vestească pe camarazii săi. Coriento se îndreptă spre cartierele din port. Aci intră într'o cafenea cu înfățișarea dubioasă de unde eșeau strigătele și înjurăturile a vreo cincizeci de indivizi care erau în local. Marius vru să treacă pragul acelei spelunci, când un gând îl opri.

— Mii de pipe! Ar însemna să-mi dezonorez uniforma târând-o într'o astfel de tavernă, și apoi n'ași vrea să fiu remarcat. Ce să fac? Trebuie neapărat să intru.

Cercetașul milanez nu sta mult la îndoială. Deci se înapoiă în grabă la American-Palace.

Deșteptă pe chelnerul de noapte, care bulmăcit, se întreba ce mai voia la o oră atât de târzie acest locatar.

— Vrei să câștigi două monede de aur? îl întrebă el.

In toate țările din lume, momeala unui câștig, — mai ales dacă e cu puțină osteneală trezește pe oameni din somnul cel mai adânc.

Omul căscă imediat ochii și întrebă în ce mod putea câștiga acele monede.

— O! destul de ușor. Ai putea să-mi împrumuți pentru câteva ceasuri niște haine în schimbul acelora pe care le port?

— Desigur! zise chelnerul, pot să vă împrumut o haină de a mea. Suntem de aceiași statură și cred c'o să vă vie bine. Și se duse la dulapul din peretele odăiței unde dormea scoțând un sacou și o pereche de pantaloni.

— Nu, nu e ce vreau eu.... ași voi ceva mai uzat, ba chiar rupte.

— A! protestă chelnerul, nu cred că veți găsi așa ceva în hotel. Dar, am o valiză de la un client, care a plecat fără să plătească, poate veți găsi ceva înăuntru... și zicând acestea, deschise o valiză veche, scoțând niște haine, care, de data asta, nu erau noui de loc.

Marius scoase un strigăt de triumf.

Era un splendid costum de gaucho foarte uzat. Marius întinse cele două monede de aur chelnerului, zicând:

— Poftim!

Iar chelnerul radios, îi răspunse:

— Pentru cât costă puteți să'l și păstrați dacă vreți..

Marius se urcă în camera unde deșteptă pe camarazii săi, cari, nu știau ce să creadă, văzându-l îmbrăcându-se cu acel costum.

Dar înțelegând că era pe punctul de a întreprinde ceva îi cerură explicații. El refuză să le dea, afirmând că nu se expunea la nici un pericol și că n'avea nevoie de ei

— De altminteri, conchise râzând, dacă mi s'o întâmpla ceva, veți afla; în cazul ăsta n'ați avea de cât să veniți să mă scoateți de la comisariatul de poliție. Căci vă închipuiți că în costumul ăsta n'o să mă duc în societatea elegantă din Montevideo și trebuie să fiu gata la orice. Făcu o piruetă și o șterse, dupăce stinse lumina electrică; și cei doi camarzi rămași în întunerec, adormiră în curând, dorindu-i din suflet noroc în întreprindere.

Cercetașul eși din hotel și după o jumătate de oră era în localul dubios, unde văzuse dispărând pe servitorul lui sir Theil.

— Numai de l'ași mai găsi! se gândi el.

Dar intră hotărît în sala plină de fum. Nimeni nu luă seama la acel gaucho, — căci drept atare fu luat: și spre a completa transformația, Marius răsucea o țigară din tutunul pe care 'l găsise în buzunarul hainei. Dar, n'avea chibrituri. Or, un gaucho are totdeauna chibrituri, sau cel puțin un amnar. Trebuia neapărat să-și aprindă țigara, și avu un mijloc de a intra în conversație cu vecinii spre a putea apoi observa în voie localul și descoperi pe inamic.

Se așezase la întâmplare, căci prin fumul des care umplea sala nu putea distinge unde se găsea Coriente, ca să stea alături de dânsul.

In fața sa un om fuma dintr'o pipă enormă și vorbea, cu coatele pe masă, cu un altul, pe care'l vedea din spate.

Ceru deci foc celui ce-i sta în față, aplecându-se spre dânsul. Omul după ce ezită o clipă, întinse pipa cam fără voie. Marius își înfrână o strâmbătură provocată de proastă calitate a tutunului sau și mulțumi fumătorului. Dar, întorcându-se ca să se dea înapoi văzu obrazul omului, care îi întorcea spatele.

— Coriento! murmură el în sine. Comanda de băut ca să facă și el ca ceilalți și își muiă buzele în băutura ce i se servi, ca să nu atragă atenția. Dar când văzu că nimeni nu se ocupa de dânsul, încercă să asculte convorbirea vecinilor săi. Nu putu însă înțelege nimic; văzu însă o scrisoare pe care omul din fața sa o întindea lui Coriente.

Și auzi bine numele Rozantino. Din momentul acela Marius nu mai avu de cât un gând, să puie mâna pe scrisoare pe care Coriento o băgase imediat în buzunar. Instinctul îi spunea că scrisoarea aceea era indispensabilă pentru paza protejatului său, Sir William Theil.

Să încerce să conrupă pe Coriento? Să-i ofere bani mulţi? Dar, dacă nu reuşea? Era singur, pierdut în mijlocul acelei mulţimi, probabil din aceeaşi tagmă, şi Coriento şi tovarăşul său ar fi fost deajuns ca să-i faci o festă urâtă.

Cei doi vecini, fără să ia seama la dânsul, continuau să bea şi să înghită tot soiul de alcooluri, îmbătându-se din ce în ce mai mult.

Marius, ca să nu se deosebească de cei din jur, era constrâns şi el să bea şi să comande mereu la consumaţii. O făcu, dar întrebându-se cum să facă să golească atât de des paharul.

Se dete puţin îndărăt şi se vârî într'un colţ de unde putea foarte bine observa pe băutori şi, — fără să fie văzut, — să asvârle sub o bancă conţinutul paharului său. Astfel îşi păstra luciditatea de spirit.

CAPITOLUL IV

Un duel cu cuțitele

Amicul lui Coriento se ridică, plăti și eși. Milanezul rămase un moment nedumerit, temându-se să nu plece și Coriento. Dar întâmplarea îl favoriza ; Coriento, rămas singur, continua să bea și să se îmbete. Dar, probabil că nu-i plăcea să stea singur și inactiv, căci simți nevoia să se amestece în conversațiile vecinilor. Pe măsură ce bea devenea tot mai sgomotos și mai violent și se vedea după privirile ce arunca în jur că voia să caute ceartă tutulor.

Se ridică clătinându-se și se duse la unul din băutori care-i răspunsese ceva mai brusc și-l bătu pe umeri cu un aer provocator.

Cel provocat se ridică și amândoi față în față se puseră în poziție de duel.

In jurul lor se formă un cerc, iar ei scoaseră cuțitele. In speluncile din Montevideo, mai ales în port, încăerările cu cuțitele nu sunt prea rare și pentru cei prezenți sunt un spectasol bine venit.

Se împingeau ca să vadă mai bine, se urcau pe mese, pe bănci. Și duelul începu. Coriento era înzestrat cu o putere puțin comună și mânuia pumnalul cu o deosebită agilitate și îndemânare. Duelul nu dură de cât câteva minute și adversarul său căzu lovit la braț. Il ridicară imediat pe când toți se întorceau la mesele lor, iar Coriento îmbătat de victorie aruncă o sfidare colectivă. Nici unul însă n'avea poftă să se măsoare cu el și conversațiile își urmară cursul.

Ofensat că sfidarea sa nu era acceptată de niciunul, Coriento observă un mic gaucho care dintr'un colț al sălii îl privea cu atenție. Văzându-l că era un băețandru se gândi că-l va doborî cu ușurință și îl provocă și pe el. Dar micul gaucho nu se gândea, se vede, să se bată căci refuză. Atunci, exasperat, se repezi la el cu pumnalul ridicat.

Dându-si seama că era în primejdie, dacă nu se apără, băiatul se ridică și scoțându-și revolverul înfrunta pe bețivan.

Și duelul începu și mai înverșunat de cât cel dintâi.

Toți priveau înmărmuriți pe micul gaucho. Dar când îl văzură luptând cu agilitate și curaj și evitând loviturile adversarului, fură cât pe aci să-i strige, bravo. Iar când, însfârșit cu o lovitură de maestru atinse pe adversarul său la braț, spectatorii nu se mai conteniră și izbucniră în aplauze.

Totuși Marius, — căci el era, — nu era mulțumit, voia să profite de ocazie ca să rănească pe provocator, fără a-l ucide totuși ca să poată pune mâna pe scrisoarea pe care o ascunsese cu atâta grije.

Lupta continuă îndârjită și însfârșit, Marius înfuriat de atacurile neleale se năpusti asupra lui și-l lovi în coastă. Sângele banditului țâșni în valuri. Aplaudau din toate părțile; dar Coriento, crezând că era grav rănit asvârli pumnalul. Adversarul său vru mai întâi să-l ajute.

Strânse în brațele pe care nimeni nu le-ar fi crezut atât de puternice corpul greoi al agresorului său și îl transportă într'o sală de alături unde patronul localului veni în grabă cu o mică farmacie portativă, în care era tot ce trebuia pentru a-l pansa.

In local toți comentau evenimentul și găseau frumoasă purtarea gaucho-ului care după ce își rănise adversarul împingea măriminia până acolo încât îl îngrijea cu atenția și îndemânarea unui medic.

Dar Marius îndată ce-și reveni din spaimă, — căci crezuse un moment că-l rănise grav, — se gândi să execute și a doua parte a planului său. Scotoci în hainele lui Coriento și luă scrisoarea.

Dar, în momentul în care o punea în buzunar, rănitul deschise ochii și văzu.

Se ridică, împins ca de un resort și strigă :

— Dă-mi scrisoarea ! Dă-mi scrisoarea.

Și tânărul văzu că mizerabilul apucase cuțitul și voia să se repeadă asupra sa.

Fără a-și pierde sângele rece Marius închise brusc ușa micii încăperi, întorcând repede cheia și cei doi oameni se găsiră singuri, față în față.

Apoi, după ce cu destulă greutate își dezarmă adversarul, Marius strigă :

— Mă recunoști ?

Coriento, îl privi cu ochii măriți de uimire și murmură.

— Cercetașul !

— Da, chiar eu, și-ți jur că te ucid ca pe un câine, dacă nu vei face cele ce-ți voi spune !

— Dă-mi înapoi scrisoarea ! insistă el,

— Da, dar mai întâi spune-mi dela cine e. Voi vedea pe urmă dacă ţi-o pot da.

— Dar, asta nu te priveşte ! zise Coriento.

— Atunci, o ţin eu !

Cu o sforţare supremă omul se sculă şi apucând un scaun care se găsea la îndemână îl ridică deasupra capului lui Marius, dar acesta, cu un formidabil „mii de pipe !" se năpusti asupra lui, aplicându-i un pumn magistral în mijlocul obrazului.

Lovitura fu atât de puternică încât Coriento, lăsând să-i cadă scaunul, se rostogoli la pământ.

Dar, în momentul acela uşa fu desfundată şi o echipă de agenţi de poliţie năvăli în cameră.

Indărătul agenţilor, mulţimea înţelegând că duelul reîncepuse şi văzând pe Coriento la pământ se arătă ostilă tânărului gaucho, crezând că acesta atrăsese pe adversarul său într'o cursă. Marius nu scăpă de furia ei decât mulţumită agenţilor, cari îl luară mai mult pe sus.

După o jumătate de oră se găsea într'o celulă de la un post poliţienesc din apropiere pe când agenţii căutau să readucă în simţire pe rănit, care fusese deasemenea transportat acolo.

Coriento îşi reveni în fire şi explică, în felul său, agresiunea a cărei victimă se pretindea.

La rândul său Marius fu scos din celulă. Il supuseseră la un interogator. Dete o versiune absolut contrară, deşi veridică, asupra celor întâmplate şi fu uimit văzând că adversarul său nu-şi reclama scrisoarea.

Sinceritatea, ce se citea pe chipul lui Marius impresionase în mod favorabil pe agenţi. Dar, în faţa tăgăduelelor lui Coriento, nu i se putea da o crezare absolută; şi astfel Marius, ca să se disculpe, povesti cine era şi spuse agenţilor să se ducă să se informeze la hotelul la care locuia.

Atunci fu rugat să expue motivele care îl împinseseră să se travestească în gaucho şi să caute aventuri în speluncile din Montevideo. Dar asupra acestui punct, Marius nu vru să dea nici o explicaţie şi în aşteptarea informaţiilor cerute dela hotel, fu condus, nu în celulă ci în biroul comisarului, unde trebui să stea în faţa lui Coriento cari îl privea cu nişte ochi plini de ură.

După o jumătate de oră, informaţiile sosiră şi comisarul se convinse că se înşelase şi că avea în faţa sa pe unul din cei trei cercetaşi ale căror isprăvi umpleau zilnic ziarele. Dar era vorba de o încăerare cu cuţitul şi nu putea fi pus imediat în libertate.

Marius, care totuşi se considera liber, înţelese încurcătura comisarului şi îi ceru să-i trimită în celulă ca să doarmă puţin în aşteptare ca amicii săi, cari nu fuseseră încă vestiţi să vie să-l ia de acolo a doua zi de dimineață. Și într'adevăr, a doua zi, când Raimond și Jan Bart, abia treziți din somn, văzură patul camaradului lor gol, își amintiră de escapada sa nocturnă.

Jean Bart întrebă brusc :

— De ce nu s'a întors ?

— Ii s'o fi întâmplat ceva grav ? zise Raimond, îngrijat.

Și'și aminti cuvintele lui Marius :

— Dacă nu mă întorc, duceți-vă și mă căutați la comisariatul de poliție.

Se îmbrăcară în grabă și coborau treptele, când se întâlniră cu William Theil care venea să-l ia. Il informară asupra celor ce știau despre fuga amicului lor și englezul fu foarte mirat. Fără să mai spuie ceva cercetașilor se urcă în apartamentul său și telefonă poliției. Află că Marius era arestat si comunică știrea soției sale. Dar aceasta păru foarte indiferentă la această știre; ba chiar un fulger de bucurie licări în ochii ei, căci nu putea suferi pe cercetaș, în care presimțea un inamic. In schimb, fu foarte îngrijorată când chemând pe Corianto, văzu că nu vine și constată că nu era în hotel.

Soțul său, care vorbea cu comisarul, îi spuse că și servitorul era reținut la poliție. Fără a mai cere alte explicații, Sir William lăsă telefonul și se scobori în grabă invitând pe Raimond și pe Jan Bart să'l însoțească la postul de poliție. Indată după dânșii sosi și soția lui Sir Willian. După câteva explicații, Marius fu eliberat.

Dar comisarul făcu oarecare obiecțiuni pentru eliberarea lui Coriento. Dar frumoasa Rosantino interveni și obținu libertatea protejatului său, pe care-l luă cu ea în trăsură, înapoindu-se la hotel.

La „American-Palace" cercetașul își schimbă hainele, reluându-și pe ale sale, după ce făcu mai întâi o bae bună. Raimond și Jan Bart îl rugară să le povestească cu deamănuntul cele întâmplate, ceeace el făcu de față fiind și Zomba.

In punctul culminant al duelului, Zomba, furios, exclamă :

— Eu, ucide imediat mizerabil Coriento ! Eu deacum înainte urmez tot deauna pe Marius când el merge singur noaptea pe străzile din Montevideo.

— Fii liniștit! răspunse Marius; acum să facem valizele și să plecăm.

— Plecăm? Unde? întrebă Zomba.

— Zău, nu știu. Vom urma pe Sir William Theil oriunde ne va duce. Nu-i așa Raimond ? Nu-i așa Jan Bart ?

— De vreme ce trebuie să urmăm pe Sir William. îl vom urma, zise Raimond.

— Dar, observă Jan Bart, ţi-a mai reînnoit invitaţia de a veni la rauch-ul său?

— Desigur! Nu v'amintiţi că ieri l-am văzut de mai multe ori? Şi mi-a reînoit invitaţia în mod formal, pentru câteşitrei. Ce e drept, nu prea părea să fie pe gustul frumoasei doamne Theil! Dar. mie-mi pasă prea puţin, cu atât mai mult cu cât acum ştiu ce conţine scrisoarea.

— Care scrisoare? întrebară împreună Raimond şi Jan Bart.

— Dar, mii de pipe! aceea pe care am luat-o dela Coriento!

— Dar. nu ne-ai arătat-o încă!

— Iat-o!

Scoase din buzunarul hainei faimoasa scrisoare, o desfăcu şi cercetaşii citiră în spanioleşte această frază laconică:

„Totul va fi gata în munţi. Dacă muntele nu reuşeşte, „taurul furios".

„Semnat: STEGGINO"

— La naiba! exclamă Jan Bart. Mărturisesc că nu înţeleg o iotă din scrisoarea asta! Ce-o fi însemnând aceste cuvinte misterioase?

— Oho! întrerupse Marius, nu sunt aşa de misterioase cum par şi reflectând puţin se vede imediat ce înseamnează. Nici nu v'aţi uitat la adresă...

Cercetaşii luară scrisoarea şi citiră pe plic:

„ROSANTINO"

— Pe cinstea mea! adăogă Raimond, e pentru soţia englezului nostru. care desigur nu trebue să ştie de această scrisoare.

— Evident, aprobă Marius.

— Dar, în definitiv asta nu-mi explică stilul scrisorii, replică Jan Bart.

— Iată cum mi-o explic eu, zise Marius.

Noi plecăm astăseară, sau mai bine zis Sir William trebue să plece cu soţia sa. O parte din voiaj se face cu trenul, dar cea mai mare parte se face prin munţi. Dacă totul e gata în munţi, înseamnă că sunt aşezaţi acolo oameni la pândă ca să asasineze pe Sir Willian, după cum a fost, probabil, asasinat şi fratele său!

Raimond şi Jan Bart se mulţumiră să răspundă:

— Intr'adevăr, e posibil.

— A doua parte, continuă Marius, se înţelege mai puţin. Totuşi, se poate presupune că dacă agresiunea în munţi nu izbuteşte, mizerabilul, care a semnat scrisoarea (adică Steggino, fratele soţiei englezului nostru). a combinat o cursă şi mai formidabilă.

— Şi anume, un taur furios! explică Raimond, râzând.

Milanezul, impacientat, reluă:

— Mii de pipe! eu nu ştiu nimic în definitiv. Mă faceţi să spun şi ceeace nu mă gândescu! Dar, la urma urmelor totul e cu putinţă; am văzut lucruri şi mai rele, noi... Şi, apoi, vom afla. Doar nu vor urma orbeşte pe Sir William.

— Ai dreptate!

In momentul acela se auzi bătând în uşă.

Era ipocritul Coriento, care în numele stăpânei sale, anunţă pe cercetaşi că totul era gata pentru plecare.

Cercetaşii fură miraţi văzând pe Coriento venind din partea stăpânei sale; dar ceeace mira şi mai mult pe Marius fu să vadă pe servitor intrând atât de liniştit în camera lor fără a vădi nici cele mai mic necaz faă de acela care, cu o seară înainte, îi dase o lecţie atât de aspră. Ba căuta chiar să meargă drept, cu tot bandajul, şi s'ar fi zis că nu mai voia să-şi amintească de aventură, şi că oferea în schimb amiciţia sa celor trei cercetaşi.

Marius, care n'avea ce face cu o astfel de amiciţie, se arătă şi mai bănuitor ca oricând. Aerele ipocrite ale servitorului îl făcută să conchidă că omul acela şi complicea sa urziseră ceva împotriva lor.

— Mii şi mii de pipe! strigă Marius când uşa se închise în urma lui Coriento. Iată că invitaţia nu ne mai vine din partea englezului ci din a soţiei sale! Să ne ferim! Pân'acum plănuia în contra inofensivului ei bărbat; acum a început împotriva noastră.

— In cazul ăsta, spuse calm Jan Bart, nu se gândeşte că va avea de jucat o partidă serioasă.

Hai să facem valizele.

Şi cercetaşii începură să strângă în uşoarele geamantane pe care le luau de obiceiu cu dânşii, hainele, armele şi tot ce aveau ca bagaje sau ca amintiri de prin ţările străbătute şi care aveau să mărească colecţia lor la Roma.

Dar, o altă mică surpriză îi aştepta în pragul hotelului.

Cum e şi firesc. aventura lui Marius era cunoscută în tot oraşul. O secţiune de cercetaşi ai republicii Uruguay pleca tocmai în dimineaţa aceea — care era o Duminică — într'un marş sportiv.

Vre-o cincizeci de băeţi îmbrăcaţi aproape ca cercetaşii italieni, erau adunaţi pe piaţă, aşteptând pornirea. Comandantul lor, un vechiu ofiţer în retragere din armata Uruguayului, sta de vorbă cu alte persoane şi cu monitorii escadronului.

Tocmai atunci aflase despre aventura lui Marius şi era indignat că poliţia îndrăznise să aresteze pe curajosul tânăr. Bătrânul comandant, iute în hotărîrile sale, nu ezită să ordone cohortei să se alinieze în fața hotelului, de unde trebuiau să iasă cei trei cercetași.

Și când aceștia apărură în pragul hotelului, comandantul înaintă spre ei și, prezentându-se, le spuse:

— D-lor, sunt fericit că pot saluta pe cei trei cercetași din Italia și să le fac în acelaș timp o imputare.

— Care? întrebară tinerii surâzând.

— Aceea de a nu rămâne mai mult timp în orașul nostru și mai ales de a fi stat ascunși. Apoi, prezentându-se, adăogă:

— Sunt Oscar Montferry, maior în retragere, însărcinat cu instrucția cercetașilor din Montevideo.

Cei trei cercetași strânseră mâna bătrânului soldat felicitându-l pentru frumoasa ținută a tinerilor săi soldați; dar nu consimțiră totuși să mai rămâie douăzeci și patru de ore, cum îi ruga acesta.

In timpul acesta, englezul, care și se urcase în trăsura sa, aștepta ca să dea semnalul de plecare.

Comandantul fu destul de mâhnit de refuzul cercetașilor și își exprimă indignarea că Marius fusese reținut la poliție. Și spre a-și dovedi admirația, îl rugă să treacă în revistă pe cercetașii săi, comandându-le câteva exerciții. Marius consimți și dete câteva comenzi, care fură executate cu o regularitate perfectă; apoi, în sunetele trompetelor și ale tobelor, cercetașii din Uruguay defilară prin fața cercetașilor italieni.

In sfârșit, pe când micul batalion se depărta, bătrânul militar strânse mâna celor trei tineri, cari se urcară în trăsura, în care îi aștepta Zomba și, urmați de trăsura englezului, se depărtară în direcția gării.

CAPITOLUL V

Vocațiunea unui om, care se ruinează

Am vorbit doar în treacăt de Harry Theil, fratele lui Sir William Theil, care joacă totuși un rol important în povestirea noastră.

Locuia la Londra împreună cu fratele său, unde ducea o viață de celibatar vesel, cheltuind și risipind banii fără grijă de ziua de mâine. In zadar Sir William îi da sfaturi de economie; nu asculta și Sir William îl lăsa să facă ce-i place, gândindu-se că averea sa proprie era suficientă ca să-i vie în ajutor în caz când și-ar fi mâncat tot ce avea. Oricât s'ar părea de curios, mai cu seamă pentru un englez, căci se știe că englezii sunt cam egoiști, — dragostea lui Sir William pentru fratele său era atât de mare, încât el aștepta cu bucurie momentul când ar fi trebuit să ajute pe risipitorul tânăr. Acel moment sosi foarte curând. Când Harry se văzu cu desvârșire ruinat, se duce la fratele său și îi expuse situația. Acesta, surâzându, nu-i făcu nici o imputare și după ce îi mărturisi că era de mult la curent cu această situație și că adesea îl ferise — fără știrea sa — de unele pierderi de bani, îl bătu afectuos pe umeri zicându-i:

— Micul meu Harry, tu ești mai mic cu zece ani decât mine și e momentul să-ți dovedesc că zece ani în viață însemnează o mare experiență în plus. Am avut totdeauna caractere deosebite; satisfacția mea era să muncesc și să strâng bani; a ta era să petreci și să-i cheltuești. Așa e orânduirea vieții; proverbul spune că banul e rotund și trebue să se rostogolească, și în definitiv, eu nu regret cele întâmplate. Tu știi că posed imense pășune în Uruguay, unde nu pot locui. Vrei să mă înlocuești acolo? Nu-ți ofer jumătate din averea mea, cel puțin pentru acum, dar îți ofer jumătate din veniturile mele.

Știi că sunt considerabile și acolo viața costând foarte puțin, vei putea, punând de-oparte venitul în fiecare an, să-ți refaci repede averea și apoi să te înapoezi în Anglia ca să-ți creezi o familie, sau să-ți reei viața de plăceri.

— Oh! protestă tânărul, îți jur că nu voi mai duce acest fel de viață.

— Cine a băut odată, mai bea! Și cum meseria ta e de a cheltui banul, iar a mea de a-l strânge, vom continua tot așa. Doar atât, că această fază din viața ta va fi un repauz al corpului și al sufletului și poate vei deveni mai serios ca să faci într'o zi ceva de seamă. Căci în viață banul nu e singura fericire și cel mai frumos lucru e să aibi o ocupație, să făurești planuri și să le pui în practică.

Tânărul reflectă un moment, apoi răspunse.

— Dragă William, nu te supăra, dar mărturesc că nu mă simt capabil să duc viața pe care mi-o propui.

— Ințeleg că pentru un om de felul tău e greu să duci câtva timp viața de țară. Dar, poate cunoștințele tale geografice nu sunt tocmai precise și tu iți închipui Uruguay-ul ca pe o țară absolut sălbateci, unde civilizația n'a pătruns încă. Te înșeli. Sunt acolo orașe de toată frumusețea, ca și în Europa, și chiar logodnice frumoase, dacă vrei să te însori...

Urmă o scurtă tăcere între cei doi bărbați, căci, fără să vrea atinsese punctul vulnerabil al chestiunii.

Erau șapte ani de când se însurase cu frumoasa Rosantino, de sânge jumătate spaniol, jumătate indian-tobas.

Și această femee e destul de antipatică cititorilor noștri pentru ca să înțeleagă antipatia pe care Harry o nutrea față de dânsa. Cât pentru frumoasa Rosantino, dacă nu-și iubea soțul, ura și mai mult familia lui și în primul rând pe Harry.

Când Sir William propusese fratelui său să trăiască pe proprietățile sale din Uruguay, Harry se și văzuse, în gând, în țara aceea îndepărtată, obligat la o intimitate de toate zilele cu Steggino, fratele lui Rosantino.

Vorbise o singură dată cu acel Steggino, dar îi fusese tot atât de antipatic ca și sora sa, cu toate că nu-și vorbiseră decât foarte puțin.

Harry însoțise pe fratele său la rancho o singură dată, dar se plictisise atâta încât nu stase acolo decât vreo cincisprezece zile și își petrecuse timpul distrându-se la Montevideo, întorcându-se apoi în Anglia, după ce se oprise câtva timp la Paris, oraș pe care-l iubea pentru viața sa de plăceri.

Sir William observă imediat tăcerea care urmă neîndemânaticei sale aluzii.

Și, cum cunoștea de multă vreme animozitatea dintre fratele și soția sa, îl întrebă brusc :

— Dragă Harry, tu 'mi-ascunzi adevqrul. Disperat cum ești și curagios cum te știu, e imposibil să-ți fie fricq să trăești acolo, chiar dacă ținutul ar fi mai sălbatic decât nu e.

Adevăratul motiv e acesta: că tu nu poți să suferi pe administratorul meu Steggino și că nu vrei să aibi deaface cu dânsul. E adevărat ?

— E adevărat, răspunse sincer Harry.

— In cazul acesta nu accept refuzul și consider consimțimântul tău ca defenitiv. Nu spun ca să mi-l dai numaidecât, dar mă voi duce la notarul meu mâine și voi aranja astfel lucrurile încât colaborarea ta cu Steggino să nu dea loc la nici un fel de complicaţie. Veţi avea fiecare atribuţiile voastre definite, fiind independenţ unul de altul şi voi stipula, în scris, că dacă unul va trebui să ia comanda, acela vei fi tu.

Harry nu era obişnuit s'audă de la fratele său cuvinte atât de energice, când era vorba mai ales de Rosantino sau de cineva de-al ei. Şi înţelegând că acelo cuvinte erau datorite marei sale afecţiuni pentru dânsul, sări de gâtul lui ca un copil, spunându-i

— Mulţumesc! mulţumesc! frate. Dea data asta primesc definitiv.

Si o lună după acea convorbire tânărul pleca în Uruguay.

Lui Steggino i se comunicase printr'o scrisoare noile dispoziţii. E uşor de închipuit furia acestui când află că va avea un nou asociat, sau mai bine zis un stăpân. Dar cu acelaş curier primi şi o scrisoare din partea surorii sale şi după ce o citi se însenină, căci aceasta îi asigură că va face tot posibilul să discrediteze pe Harry în ochii fratelui său şi în ca când n'ar reuşi, va şti să ia măsuri mai energice ca să se scape de dânsul.

Rancho-ul lui Sir William Theil, numit *„Paso de los Toros“* fiindcă era situat la vreo cincizeci de kilometri de oraşul cu acelaş nume, pe malurile lui Rio Negro. era unul din cele mai prospere din Uruguay. Spre a merge la Paso de los Toros, trebuie să iei trenul de la Montevideo până la Durazno. De acolo, pe un drum care merge dealungul munţilor se ajunge la ranch, fie călare, fie cu trăsura, dar acest ultim vehicul prezintă grave inconveniente şi nu e întrebuinţat decât pentru transportul bagajelor.

Steggino, în ziua fixată trebuia să se ducă să ia pe tânăr dela Durazno cu o cabrioletă uşoară pentru bagaje şi cu un, cel pentru dânsul. Veni cu doi servitori călări, înarmaţi şi ei cu revolvere, căci deşi Uruguay-ul e o ţară civilizată, e bântuită de bande de tobaşi care fac drumurile foarte nesigure.

Dar oamenii localnici cari cunoşteau pe Steggino ar fi spus că n'avea nevoie să se înconjure de doi servitori, căci erau destul de bine cunoscute relaţiile sale foarte bune cu toate bandele de tobaşi, care frecuentau acele regiuni. Şi întrebându-i, cineva ar fi aflat că tobaşii găseau totdeauna refugiu la rancho şi când n'aveau cai pentru expediţiile lor, găseau totdeauna la dânsul.

Desigur, Steggino, care era mai presus de orice negustor, le lua bani buni, dar dacă tobaşii nu-i plăteau peşin, le acorda un credit foarte larg, sigur că va fi plătit și neîntrebând niciodată în ce mod își procurau ei bani.

Steggino primi cu amabilitate pe tânăr, se arătă foarte prietenos și puse să i se pregătească un apartament demn de dânsul. Apartamentu nu era luxos, dar oferea tot confortul modern. In mijlocul vastei prairii unde pășteau în pacea mai bine de un milion de vite și sute de cai, fără a mai număra oile și caprele, fusese construită o casă cu două etaje. Steggino locuia acolo ocupând numai două camere, una pentru dormit, mobilată cu un simplu pat de campanie, iar cealaltă ca birou, mobilată în mod rustic și unde primea pe gauchos în zilele de plată.

Dar aceea ce se observa numai decât era un asortiment de arme de foc și de cuțite de tot felul.

Și camera semăna mai mult cu vizuina unui bandit decât cu biroul unui om de afaceri.

Steggino avea doi servitori tobași dintre cari unul se ocupa de bucătărie, iar celălalt însoțea pretutindeni pe stăpânul său, pentru care s'ar fi lăsat să fie omorît.

Acesta din urmă se numea Nohamdian.

Celelalte patru camere fură puse la dispoziția noului oaspe, și Steggino cumpărase dela orașul cel mai apropiat mobile confortabile cu care le mobilase.

Tânărul intrând în noua sa locuință nu făcu nici o strâmbătură de desgust, deși apartamentul era diferit de bogata și eleganta garsonieră din Piccadilly.

Renunțase la hainele de croială impecabilă pe care era deprins să le poarte și inaugurase un costum de catifea groasă cu basmaua de mătase roșie și pălăria sombrero cu boruri largi a gauchilor.

Steggino îl întrebă dacă voia să ia masa singur. Dar, tânărul protestă și începând să simtă puțină simpatie pentru viitorul său asociat, care, în definitiv, îl primise bine, declară că dorea să mănânce totdeauna împreună cu dânsul.

Seara o petrecură corvorbind ca două vechi cunoștințe, tânărul englez povestind întâmplări din viața sa de libertin, ca de ceva indepărtat de care n'avea să mai vorbească în viitor. Dar Steggino abordă chestiunea afacerilor și amândoi recitiră contractele stipulate la Londra de William Theil, prin care acesta da fratelui său jumătate din venitul rancho-ului și conducerea supremă a afacerilor.

Ținerea registrelor și contabilitatea rămâneau tot în seama lui Steggino.

Acesta nu vădi nici un fel de nemulțumire și nu făcu nici o obiecțiune la aceste noui dispoziții. Apoi, cei doi bărbați se despărțiră, tânărul Theil fiind destul de obosit de pe drum, și dormi fericit în micul său pat de campanie pe când Steggino nu putea să închidă ochii.

Acum când, fiind singur, putea să dea curs liber [illegible] sale și urei în contra noului venit, se svârcolea în pa[illegible] combinând tot felul de planuri de răzbunare și gâ[illegible]se la prețioasa scrisoare trimisă de sora sa.

Fără dânsa el nu putea încerca nimic, dar era încredințat, cunoscând ura feroce a lui Rcsantino în contra rassei engleze, că răzbunarea nu putea întârzia. Și din momentul acela, Steggino aștepta în fiecare zi vești din Anglia. Scrisorile sorei sale deveneau din ce în ce mai dese. Ea nu reușea să discrediteze pe tânăr în ochii bărbatului său, deoarece Harry, da într'adevăr dovadă de aptitudini excepționale în afaceri și de o energie puțin comună. Și din pricina asta, ura lui Steggino creștea. Insfârșit, într'o bună zi, Sir William și soția sa sosiră la ranch, unde intenționau să petrecă vreo lună de zile.

De obicei, Steggino se ducea să-i întâmpine la gară; dar de data asta fu Harry care-și luă asupra această mică osteneală, care era pentru el cea mai plăcută, din ziua în care sosise în Uruguay. Se gândea că putea, însfârșit, să-și îmbrățișeze fratele și să-i mulțumească pentru că-i dase un mijloc de a-și reface averea într'un mod atât de ușor și de plăcut. Căci își iubea acum ocupația cu o adevărată pasiune și își zicea că viața rustică în plină natură era cea mai bună din toate.

Abia îmbrățișă pe Sir William, și îi spuse câtă bucurie simțea in noul său fel de viață. Acesta fu foarte impresianat de această transformare, dar ceeace-l miră mai mult fu modul binevoitor în care Harry vorbea de Stegino.

Frumoasa Rosantino, în schimb, fu ca de obicei, rece și rezervată față de cumnatul său și se vedea că elogiile la adresa fratelui său, îi displăceau. Adevărul era să se temea ca fratele său să nu împărtășească această simpatie zădărnicidu-i astfel planurile de răzbunare.

Chiar în seara sosirii, frumoasa Rosantino avu o convorbire cu fratele său și, cu nespusă mulțumire îl regăsi așa cum îl lăsase; plin de ură în contra englezilor. Vorbiră o bună parte din noapte pe când Harry și William se plimbau pe afară, la lumina lunii.

— Dar, în sfârșit, zise Steggino surorii sale, tu-mi vorbești mereu de răzbunarea ta, a venit momentul să discutăm serios. Sunt lucruri care nu se scriu, dar acum suntem singuri și putem vorbi. Care sunt planurile tale?

— Le cunoști, răspunse Rosantino. Știi că urăsc pe soțul meu și că nu l'am luat decât pentru averea lui. Nu pot trăi în Anglia și prefer țara noastră, unde doresc să mă întorc cât mai curând.

— Dar în cazul ăsta era mai simplu să nu te măriți cu Sir William.

—Nu, căci n'aşi fi azi bogată şi îţi aminteşti ce viaţă duceam. N'ai uitat, cred că erai un simplu servitor şi că acum eşti aproape stăpân.

— Stăpân !... Mult mai puţin, acum de când am pe Harry alături.

Şi totuşi îmi promiseseşi că vei face să se înapoeze în Anglia. Şi mă mir că tu, atât de tare, n'ai izbutit.—

Ea îl privi ţintă în ochi şi răspunse :

— Da, de data asta n'am izbutit ! Dar, ceeace n'am putut face eu, poţi face tu.

— Ce vrei să spui ? Şi Steggino zjmbea.

— Văd c'ai înţeles, răspunse ea foarte încet. Aci lucrul se poate face fără nici o primejdie

— Atunci, cu otravă ? întrebă el.

— E primejdios ! Sunt sute de mijloace de a suprima la sigur un om, mai ales aci, unde legile nu ne pot ajunge. Când un om e îngropat, iar moartea sa e declarată abia după cincisprezece zile... Ştii foarte bine că legea prairiei e mai puternică decât aceea a oamenilor şi că nimeni nu va veni să-ţi seară socoteală.

— Dar soţul tău ?

— Soţul meu va fi în Anglia la acea epocă şi, când îmi vei anunţa moartea fratelui său, voi face aşa ca el să fie în călătorie şi să nu afle decât mult timp după ce va fi mâncat de viermi.

— Bine combinat ! Şi afară numai de cazuri neprevăzute se va face după cum doreşti. Dar, mai e un lucru care mă preocupă.

— Care lucru ?

— Iată. M'am gândit că aşi putea trage folos de pe urma simpatiei pe ctre mi-o arată Harry. Ştii că s'a obligat să rămâie aci zece ani şi că fratele său i-a cedat jumătate din ranch prin donaţiune formală. Şi iată ce-am combinat : ca el să moară, lăsându-mă pe mine moştenitorul său.

— Dar cum vei face ?

— O ! e foarte uşor ! răspunse Steggino. Dar acesta e secretul meu şi-mi permiţi să nu ţi-l destăinuiesc. Eşti foarte tare ca femee, dar de vreme ce suntem fraţi vreau să-ţi dovdesc că sunt şi eu tot atât de tare.

Dar cum William şi Harry se întorceau din plimbarea lor, convorbirea se opri aci.

Mai avură şi altele în timpul şederii englezului la ranch, dar nu luară nici o hotărîre.

In sfârşit sir William şi soţia sa plecară în Anglia, pe când Harry rămase la ranch să-şi vadă înainte de ocupaţia de care era acum pasionat. Avea totuşi o tristeţe neînţeleasă şi simţea, fără voie, că nu va mai revedea pe fratele său.

CAPITOLUL VI

MISTERUL RANCH-ULUI

După cum am spus, indienii tobaşi aveau obiceiul să frecventee adesea pe Steggino, ei fiind, de altminteri, singurele cunoştinţe pe care le avea.

Dar, după sosirea lui Harry, administratorul îi rugă să 'şi mai rărească vizitele, mai ales în prezenţa noului său asociat. Cât pentru Harry observase acei vizitatori suspecţi şi se mira că Steggino nu se grăbea de loc să îi prezinte.

Intrebându-l, acesta se scuză spunându-i că nu erau de condiţia sa. După vizita fratelui său, Harry observă că vizitelor acestora se înteţeau din nou. Când el lipsea, tobaşii se instalau de-abinelea în casă, petrecând zile întregi cu administratorul. Aceasta îl preocupă, şi intrigat, vrând să-şi dea seama de tot ce se petrecea în jurul său, căută s'asculte una din acele convorbiri, ascunzându-se în apropiere. Dar în momentul în care era să ia parte, invizibil şi prezent, în acelaş timp, administratorul descoperi subterfugiull şi îi concedià pe toţi. Pentru prima oară Harry avu bănueli cu privire la sinceritatea asociatului său.

De atunci îl observă, îl spionă chiar ; şi când sosea corespondenţa din Londra, căuta să citească pe chipul lui impresiile produse de scrisorile sorei sale, pe care le ascundea imediat.

Intr'o noapte, după ce inspectase pe paznicii ranch-ului ca să vadă cum îşi făceau datoria, se întoarse pe neaşteptate.

Cinci sau şase tobaşi stau în jurul unei mese şi Steggino le citea tare o scrisoare. O recunoscu imediat : era o scrisoare a lui Rosantino, sosită cu câteva zile înainte. Din ascunzătoarea sa, văzu pe administrator strângând-o cu grijă, răsucind-o şi întroducând-o într'un mic tub pe care-l strecură în ţeava unei puşti atârnată de o panoplie. Puţin după aceea tobaşii plecară.

Ca să nu deştepte bănueli, se înapoià şi el în vârful picioarelor, se urcă pe cal și își urmă rondul început, cu tot timpul rău. A doua zi se întoarse istovit de oboseală și asociatul său plecă la rândul lui în inspecție. Profitând imediat de prilejul ce îi se oferea, alergă la panoplie, luă pușca și scoase scrisoarea. Cu emoție citi cele ce urmează :

Dragul meu Steggino,

N'am izbutit să fac pe nesuferitul meu de bărbat să cheme înapoi pe fratele său.

De vreme ce nu e alt mijloc să scăpăm de el, pune în execuție aceea ce am convenit când am fost la tine. Procedează cu multă prudență și gândește-te că e în interesul nostrul al amândorora.

Semnat, „ROSANTINO"

Tânărul mai întâi citi și reciti scrisoarea fără să înțeleagă, apoi păli și trebui să stea jos ca să nu cadă. Acum înțelegea totul. Văzu că simpatia asociatului său nu era de cât o comedie și că soția fratelui său era aceea care dirija complotul care trebuia să-l coste pe el viața.

Înțelese apoi că prezența acelor oameni în jurul mesei era în legătură cu acel complot.

— Deci trebuie să mă apăr, își zise el, punând scrisoarea în buzunar și ducându-se în apartamentul său, de unde luă un revolver pe care îl puse în cingătoare și un cuțit de vânătoare pe care'l ascunsese în buzunar. Apoi, așteptă liniștit, întoarcerea lui Steggino, hotărît să aibă cu dânsul o explicație decisivă și să-i sboare creerul la cea mai mică mișcare suspectă.

Trădătorul se înapoiă noaptea târziu. Fu foarte surprins văzând pe Harry încă sculat și o vie contrarietate i se citi pe față. Dar își reluă repede masca surâzătoare și îi întinse mâna.

— Cum, d-le Harry, nu v'ați culcat încă astăseară ? Azi dimineață când v'ați întors, mi s'a părut că nu vă era bine și nu speram să vă găsesc în picioare.

Harry nu luă mâna; dar apucându-l de braț îl trase brusc în cameră.

— Avem de vorbit lucruri grave. Șezi. Mă vei scuza că nu mă port ca de obicei, dar sunt unele lucruri pe care trebuie să mi le explici înainte de a-ți putea reda simpatia mea.

Și fără a-i lăsa timpul să-și revie din uimire, îi puse sub nas scrisoarea :

— Ești bun să-mi explici acest conținut ?

Steggino, îl privi și răspunse :

— Cum, mi-ai citit corespondența ?

— Da ți-am citit corespondența. Ba chiar am făcut ceva mai mult. Aseară când erai aci cu șase oameni pe cari eu nu-i cunosc eram îndărătul ferestrei. Am văzut și am înțeles.

— Ce lucru?

— Am înțeles că oamenii aceia plănuiau moartea mea.

Steggino nu se turbură. Se așeză în fața tânărului, care rămăsese în picioare și îi răspunse cu un ton plin de ironie:

— Și dac'ar fi așa?

— Cum, e adevărat? întrebă celălalt înmărmurit.

— E absolut adevărat! afirmă mizerabilul cu cel mai mare sânge rece.

Dar, Harry ridică revolverul și trase. In aceiași clipă fu apucat de umeri; și glonțul nici nu atinse obrazul lui Steggino.

Intr'o clipă cei șase oameni din ajun năvăliră în cameră: Probabil că urmăriseră de aproape pe patronul lor și că agresiunea fusese plănuită pentru noaptea aceea. In loc de a surprinde victima, — după cum plănuiseră, — când era în pat, o atăcaseră chiar în clipa în care era să suprime pe propriul său asasin.

Fu deci legat și silit să șeadă pe un scaun. Atunci administratorul care nu se mișcase, se ridică și îi zise cu acelaș ton calm:

— Ei bine, dragă Harry, ce zici de asta? Așa e că am întors bine lucrurile?

Harry privea în jur și nu-i venea să-și creadă ochilor. Totuși încercând să fie calm, întrebă:

— Și atunci ce vreți să faceți cu mine?

— O! un lucru foarte natural. Să te ucidem, afară numai dacă nu vrei să accepți condițiile mele.

— Care condiții?

— D-ta ai obiceiul să te ruinezi și pe urmă să-ți refaci averea foarte repede și ușor. Nu-ți cer altceva decât să te ruinezi în profitul meu. Prin actele depuse la notarul dv. din Londra, fratele d-tale îți cedează jumătate din ranch. Am constatat că-mi acordai multă simpatie; și azi îți dovedesc că nu sunt un ingrat, căci ași putea să te ucid imediat. Iți las viața cu condiția să-mi lași simpatia, și cea mai bună dovadă pe care mi-o poți da, e să mă numești de-acum legatarul d-tale universal. O! liniștește-te nu te voi ucide pentru asta. Bine înțeles nu-ți spun că vei revedea pe fratele d-tale, căruia te-ai apucat imediat să-i povestești istorioara de astă seară. Dar, de vreme ce-ți place viața câmpenească, te voi trimite într'un loc de unde nu vei putea evada, dar unde vei trăi în pace ca om liber, — atât cât va fi cu putință. Iti convine pactul?

— Mizerabile! răcni Harry. Prefer de mii de ori moartea unei capitulări în asemenea condițiuni. Nu vei obține nimic dela mine. Ești un asasin; fă-ți opera, dacă vrei!

— Cum poftești! replică Steggino.

Unul din banditi se sculase, întrebând din ochi, dacă trebue să termine imediat cu prizonierul.

— N'atingeți pe acest om! îi strirgă Steggino.

Și întorcându-se iară spre tânăr:

— Liniștește-te, ți-am spus cq nu te voi ucide, cel puțin, nu acuma.

Vei trăi închis într'un mic „castel", pe care l'am construit înadins pentru d-ta. Iți vom aduce de mâncare de două ori pe zi; și vei putea în tăcerea nopții, — căci trebuie să-ți mărturisesc că nu prea e lumină acolo, — să te gândești la incovenientele de a nu accepta condițiile ce-ți propun. Când te vei decide, îmi vei face cunoscut și vom proceda în consecință.

Nu mai spuse nimic altceva. Intre timp unul din briganzi eșise ca să scoată una din cărutele de sub șopronul casei. Inhămară doi cai și asvârliră în ea pe prizonier ca pe un pachet.

Steggino se urcă pe capră și dete bici cailor, pe când cei șase bandiți îl escortau călări.

Merseră mult în puterea nopții și Harry nu văzu nimic din locurile ce străbăteau, fiind acoperit cu niște pături în fundul căruții.

Când caii se opriră, tânărul fu ajutat să se scoboare și fu surprins văzându-se în fața unei mine de piatră, părăsită, la poalele munților. In dreapta și în stânga se deschideau în toate direcțiile galerii, care serviseră la exploatarea muntelui. Briganzii apucară pe una din ele, împingând înaintea lor pe prizonier.

Ajunseră într'o subterană, abia luminată de torțele banditilor. Insfârșit, se opriră într'o cavernă mai vastă, Harry căzu leșinat. Când se trezi, toți dispăruseră și el era în întunerecul cel mai adânc. Incercă să șeadă, dar nu putu și când voi să umble constată că o frânghie destul de lungă îl ținea legat. Incercă s'o rupă, dar în zadar. Și astfel trecu prima noapte de suferință. A doua zi doi oameni pe cari nu-i cunostea îi aduseră o strachină cu supă și puțină apă.

Examinară frânghia și văzând că în mai multe puncte prizonierul încercase s'o rupă îl vestiră, că vor fi nevoiți s'o înlocuească cu un lanț. Și îi deteră sfatul caritabil să se rezemneze, supunându-se voinții lui Steggino. Harry nu răspunse și cei doi oameni plecară lăsându-l singur. Dar închisoarea încovoaie voințele cele mai dârze și încetul cu încetul prizonierul consimți să facă unele concesiuni călăului său. Intr'o zi îl chemă și îi propuse să-i dea, nu toată, ci o parte din averea sa. Banditul primi, gândindu-se că avea timpul, continuând cu torturele, — să-i ceară și restul mai târziu; și Harry iscăli astfel un prim act prin care îi acorda un sfert din ceeace poseda. Din ziua aceea îi se desfăcură legăturile și îi se făcură mici favoruri, care, după Steggino, reprezentau un sfert din averea donată. Și regimul reîncepu. Aceasta dura de luni de zile și în timpul acesta soseau scrisori insistente din partea lui Rosantino, care hotărîse să se cotorosească, nu numai de cumnat dar și de soțul său. Ea se plângea de încetineala lui Steggino, care nu suprima mai repede pe prizonierul său.

Insfârșit, într'o zi, frumoasa Rosantino primi o scrisoare prin care acesta îi anunța moartea lui Harry Theil. Scria și lui Sir William anunțându-l că fratele său murise în urma unor friguri violente. Adăoga că-l îngropase cu toate onorurile.

Durerea lui Sir William fu imensă. Dar soția sa știu să facă astfel în cât el era în voiaj când sosi faimoasa scrisoare; și astfel că nu află nenorocirea de cât după ce se înapoiă dintr'o lungă călătorie prin Franța și Anglia. Se hotărî să plece imediat la Uruguay. Dar, cum avea o afacere importantă la Viedma, hotărî să se oprească mai întâi în acest oraș și apoi scăpat de această preocupare comercială, să guste în voie dureroasa plăcere de a trăi câtva timp în preajma mormântului fratelui iubit.

Rosantino vestise însă pe Steggino de sosirea lor și de hotărîrea sa irevocabilă de a suprima și pe soțul său. Steggino n'avu timpul să răspundă înainte ca ea să fi părăsit Anglia. Trimise pe unul din banditii săi la Montevideo cu o scrisoare pe care trebuia s'o dea cu orice preț și în ascuns lui Coriento, pentru sora sa. Toate precauțiunile fuseseră luate de Steggino. Știa că voiajorii se opreau totdeauna la Montevideo și că, după obiceiul sau, Coriento va frecuenta speluncile din port. Banditul îl găsise într'adevăr în taverna pe care am descris-o în altă parte. Și după cum ghicise Marius, era într'adevăr vorba de o cursă ce i se întindea lui Sir William.

Steggino se ducea de obicei cu caii să aștepte pe călători la Durazno, dar de data asta, pretextând că prezența sa la ranch era absolut necesară trimisese vorbă că îi va aștepta la câțiva kilometri numai de factorerie. Acolo, rezimată de munte, într'o regiune sălbatică, era o căsuță, la adăpost de vânturi, unde Sir William Theil prefera să se repauzeze în loc de a locui tot timpul în casa cea mare din ranch.

Steggino trimisese vorbă cumnatului că îl va aștepta acolo unde va găsi pregătite camerele spre a petrece prima noapte.

Acela era tocmai locul ales de Steggino spre a'l asasina.

CAPITOLUL VII

Taurul furios

A doua zi de la soirea lor la Montevideo, cei trei cercetași, Zomba, Sir William soția sa și Coriento luară trenul pentru Durazno. Călătoria se desfășură fără incidente și destul de monoton, căci fiecare din personagele acestei drame era preocupat de propriile sale gânduri.

Marius, care acum era sigur de pericolul care amenința pe englez, era nerăbdător să ajungă mai repede la capătul călătoriei și din dorința secretă de a pătrunde misterul care înconjura moartea lui Harry. Și când Marius își punea ceva în cap, era uneori și mai încăpățânat de cât Jan Bart.

Zomba, ca un câine credincios, observa pe stăpânii săi, cu ochii săi plini de bunătate, care puteau deveni uneori teribili.

— Ce trebue să fac? părea că spune el. Să mă asvârl asupra acestui Coriento și să-l sfâșii? Să iau pe femeaa asta rea și s'o arunc pe fereastră? Un cuvânt și mă supun. Dar acel cuvânt nu venea și cercetașii cu prudența lor obișnuită așteptau ocazia prielnică pentru a intra în acțiune. Aveau drept principiu să nu atace niciodată, dar să se apere cu îndârjire dacă erau atacați; și erau hotărîți să iasă victorioși din lupta în care era în joc viața noului lor prieten.

Seara sosiră la Durazno, unde găsiră caii trimiși de Steggino.

Dar, Marius rămase uimit recunoscând figura aceluia care adusese caii. Era omul, care dase în tavernă lui Coriento scrisoarea pentru stăpâna sa. Era de presupus că îi precedase la Durazno cu câteva ore, și era logic de închipuit că omul venise la Durazno cu caii, unde-i lăsase, în timpul venirei sale la Montevideo. Totul era posibil și de crezut. Nu încăpea îndoială. Omul era acelaș. Dar, omul acela își juca bine rolul, făcându-se că nici nu cunoaște pe Coriento. La rândul său milanezul nu făcu nici un gest și se prefăcu că nu'l recunoaște. Pe de altă parte individul nu-și putea închipui că acel tânăr îmbrăcat ca cercetaș putea fi micul Gaucho căruia îi dase să-și aprindă țigara în noaptea precedentă.

Dar, banditul nu adusese decât patru cai, deoarece Steggino nu avusese de unde să știe că Sir William venea acompaniat.

Fură nevoiți să mai cumpere alți patru la Durazno și însfârșit porniră cu toții spre ranch.

Marius se aștepta în fiece moment la un atac neprevăzut, mai ales când drumul se afunda în strâmtorile muntelui. Erau pe acolo colțuri foarte prielnice pentru o crimă. Și totuși, spre marea surprindere a cercetașilor și mai ales a lui Marius, nu se întâmplă nimic și, fără cel mai mic incident sosiră pe înserate la căsuța ce se găsea la câțiva kilometri de ranch.

In prag, Steggino aștepta pe călători. Imbrățișă pe cumnat și pe sora sa ceeace miră foarte mult pe cercetași.

Steggino fu foarte amabil și cu cercetașii și dete ordin să li se pregătească odăile. Prietenii noștri se mirară că o casă, relativ mică, avea atâția servitori. Erau trei și bietul Harry dac'ar fi trăit ar fi recunoscut într'înșii pe cei trei bandiți cari urziseră complotul în contra sa.

Cercetașii urmați de Zomba se retraseră în camera ce le fusese destinată, ca să se odihnească puțin și Sir William cu soția sa făcură acelaș lucru. In timpul acesta servitorii pregăteau masa, pe care o împodobeau cu flori, — lux puțin obișnuit prin acele locuri.

Când fură singuri, cercetașii putură însfârșit să-și împărtășească impresiile.

Jan Bart și Raimond se amuzau să necăjească pe Marius.

— De data asta, dragă Marius, spuse Raimond, cred că te-ai înșelat și aventura noastră se va sfârși în mod foarte banal!

— Și parcă'mi pare rău, observă Jan Bart, nu mi-ar fi displăcut să schimbăm câteva focuri de revolver cu banditii aștia.

— Așteaptă puțin; poate că nu revolverele vor intra în scenă ci alte arme! Răbdare, amicii mei, răbdare! Da, da, râdeți, voi. Dar vom vedea cine are dreptate.

In orice caz vreau să merg până la capătul aventurii și nu voi lăsa tocmai acum pe acest biet englez care'mi inspiră milă.

— Și mie-mi faci milă, zise Raimond, dacă n'ar fi decât pentru modul disprețuitor cu care'l tratează soția sa.

Dar, unde te duci, Marius?

Căci pe când Raimond vorbea, milanezul deschisese uşa şi voia să iasă.

— Mă cobor ! răspunse el. Nu vreau să pierd prea mult timp şi apoi aş vrea să observ prânzul ce ni se pregăteşte şi mai ales să constat în ce mod îl asezonează...

— Nu cumva crezi că vor să ne otrăvească ? întrebă, râzând, Jen Bart.

Marius nu răspunse şi eşi trântind uşa.

Sosi ora mesei şi prânzul începu în condiţii excelente, căci toţi aveau o poftă de mâncare formidabilă.

Marius care 'şi alesese singur locul, şedea în faţa lui Rosantino şi a fratelui ei şi nu-i pierdea nici o clipă din ochi. Vorbiră de una, de alta şi apoi de moartea bietului Harry.

Toţi fură mişcaţi şi chiar Rosantino, care impuse tăcere fratelui său.

— Steggino, te rog să nu vorbeşti de asta acum, căci soţul meu e foarte obosit de pe drum; va avea timp mâine să plângă pe mormântul fratelui său. Şi apoi, acum avem invitaţi şi trebuie să uităm tristeţele noastre spre a-i primi în mod demn.

Raimond şi Jan Bart se înclinase, protestând amabil dar Marius, totdeauna mai brusc, nu zise nimic şi observă cu şi mai mare atenţie pe soră şi pe frate.

La un moment dat se aduse o imensă farfurie cu carne friptă. Steggino luând un cuţit, începu să taie felii. Apoi servi pe toţi conmesenii, dar Rosantino refuză sub pretext că nu mai avea nici o poftă din pricina prea marei oboseli.

Steggino nu insistă, şi servind pe cei trei cercetaşi, adăoga :

— Imi pare rău că trebuie să imit şi eu pe sora mea, din pricină că, suferind de o boală de stomac, mi-e absolut interzis să mănânc din această carne, prea grea pentru mine.

Coriento nu era la masă, ci servea împreună cu ceilalţi trei servitori.

Steggino punând pe farfuria cumnatului său cea mai bună bucăţică îi zise, cu solicitudine :

— Cât pentru d-ta, dragă cumnate, ai nevoie ĭ prinzi puteri. Mănâncă bucăţica asta de carne ; e excelentă, te asigur !

Marius urmărise mica scenă cu un deosebit interes şi fu primul care duse la gură o bucăţică de fritpură, dar după ce o mirosi şi gustă puţin o puse înapoi pe farfurie.

— Hotărît lucru, domnilor şi doamnă, friptura asta are un gust foarte rău şi vă sfătuiesc să nu mâncaţi. Spunând acestea ţinea ochii aţintiţi asupra lui Steggino. Acesta ridică brusc capul, și privirea sa se încrucișa cu a lui Marius. Acesta se sculase și privind pe Steggino îi strigă :

— Sunteți bun, domnule, să gustați din carnea pe care ne-o oferiți.

Steggino, care-și recăpătase sângele rece, răspunse surâzând, împăciuitor.

— Nu cumva vă credeți în casa Lucreții Borgia ?

— Nu, zise Marius, dar suntem desigur în aceea a unui bandit.

La acele cuvinte toți conmesenii se ridicară în picioare și Steggino, palid, se repezi cu pumnul strâns la Marius.

Dar și ceilalți cercetași și Zomba se amestecară pe când Marius striga :

— Sunt sigur că mâncarea asta e otrăvită. Nu mâncați, Sir William ! vă implor, nu mâncați ! Nu credeți că sunteți nebun. Aveți încredere în vorbele mele și vă voi explica totul.

Steggino, caută să-l intimideze.

— Dar, în definitiv, d-le, ce aveți ?

S'ar zică că sunteți nebun !

— Vei schimba îndată părerea la un simplu gest al meu! răspunse milanezul și scoase scrisoarea pe care o luase de la Coriento. Desfăcu hârtia, pe când Steggino, instinctiv, întindea mâna s'o ia, dar, de data asta, hotărît, Sir William care era lângă dânsul, îi opri mâna.

Fără să se emoționeze, Marius zise, adresându-se lui Rosantino :

— Doamnă, această scrisoare vă era trimisă de fratele dv., dar cum privește și pe soțul dv. voi citi-o pentru toți.

Și citi :

„Totul e pregătit în munți. Și dacă....“

Dar nu putut citi mai mult căci Steggino, scoțând din buzunar revolverul trase asupra lui.

Glonțul porni, dar fără să atingă pe tânăr și ca și când ar fi fost un semnal, cei trei servitori săriră și ei cu armele, încăeraea devenind generală.

Dar, se știe că cei trei cercetași puteau ține piept unui număr îndoit de agresori. Marius, disprețuind revolverul, răni grav cu cuțitul pe doi bandiți, cari se năpustiseră asupra lui, pe când al treilea era ținut în respect de Jan Bart, iar Raimond, după ce dezarmase pe Steggino, îl ținea la pământ și îi lega mâinele cu un șervet luat de pe masă.

Zomba se repezise și el la Coriento și cu forța lui herculeană îl doborîse în mai puțin de două minute. Dar din umbra camerei răsunară din nou focuri de revolver și cercetașii, întorcându-se, văzură pe frumoasa Rosantino, trăgând cu furie asupra lor și asupra soțului său.

O dezarmară și o legară în câteva clipe. Această ultimă fază a dramei se desfăşură în cea mai mare tăcere, ca şi când toţi actorii ar fi jucat pentru un film. Şi tăcerea fu deodată întreruptă de sughiţurile lui Sir William, care, căzut în genuchi lângă soţia sa, plângea ca un copil.

Cercetaşii respectară durerea bietului om, care pân'atunci nu crezuse în trădarea idolului său.

Se aşteptau chiar la o mişcare de revoltă din partea sa, dar dimpotrivă, el se sculă aproape brusc şi le întinse mâna, zicând :

— Mulţumesc amicii mei, vă mulţumesc, văd că mi-aţi salvat viaţa. Şi zguduit de un atac de tuse şi istovit de atâtea emoţii, nenorocitul leşină. Il transportară pe un pat din camera alăturată, lăsând în camera unde se petrecuse drama pe cei doi complici legaţi şi pe servitorii lor răniţi, sub paza lui Zomba.

Vai ! Zomba, care pân'atunci n'a vusese decât cuvinte de laudă din partea stăpânilor săi, pentru prima oară, călcă ordinul dar şi, după cum se va vedea, provocă cele mai deplorabile complicaţii.

In loc să stea liniştit fără să piardă din ochi prizonierii, avu curiozitatea să deschidă uşa de la camera vecină ca să vadă cum îl îngrijau pe sărmanul Sir William, tinerii săi stăpâni.

In timpul acela, unul din servitorii răniţi, care se prefăcuse mort, se târa în genuchi, punea mâna pe un cuţit şi apropiindu-se de Steggino îi tăia legăturile, care'l strângeau. Şi Steggino când fu liber se ridică repede, se repezi la sora sa, îi tăia la rândul lui legăturile şi murmură :

— Să fugim !

Şi amândoi săriră sprinteni pe fereastră, fără să trezească atenţia bunului negru. Ocoliră casa în fugă şi desfăcură caii cari rămăseseră, singuri, sub şopron. Fără îndoială banditul prevăzuse totul, căci cei patru cai erau gata, dar complicii săi, rămaşi pe teren, nu putea uza de dânşii.

E lesne de închipuit disperarea lui Zomba, când, întorcându-se în sala de mâncare constată dispariţia celor doi. Sări pe fereastră, alergă la drum şi îi văzu la vreo douăzeci de metri fugând în galopul cailor. Incercă să-i ajungă şi cum drumul urca, putut câştiga ceva teren. Dar în momentul acela Steggino se întoarse şi trase cu revolverul pe care'l luase cu el. Zomba căzu la pământ, rănit la un picior. Işi învinse însă groaznica durere, şi schiopătând, se îndreptă spre casă, dar pe pragul ei, leşină pe când cercetaşii, cari auziseră detunătura şi presupuseră că se întâmpla ceva grav, eşeau ca să se convingă.

După ce îngrijiseră pe Sir William, trebuiau acum să panseze pe Zomba, care avea o rană uşoară dar era disperat de neglijenţa sa.

— Eu ești prost servitor ! striga el. Eu lasat singuri pe Steggino și femeea rea. Eu nu ești demn stai cu cercetașii.

Trebui să-l calmeze și să-l consoleze, căci vlăjganul acela de negru plângea ca un copil făcându-i să râdă cu poftă.

— Mii de pipe! zise Marius. Știi, bătrânul meu Zomba, ce-ți mai rămâne de făcut ! ne vei ajuta să prindem iar pe prizonier, ca să te reabilitezi.

Zomba se ridică de pe scaun și fără să se mai gândească la rana lui, aproape sărind, exclamă :

— Da, stăpâne, eu nu mai ai durere, eu vei merge după ei. Eu sigur prinzi pe Steggino și femeea rea !

Jan Bart observa în timpul acela pe Sir William a cărui soție nu era numai pierdută din punct de vedere moral pentru dânsul, dar și fugise. Englezul nu clipi.

S'ar fi zis că cercetașii îi transmiseseră energia lor, căci rosti aceste cuvinte :

— Amicii mei, nu ne mai rămâne decât să ne continuăm drumul spre ranch, căci vreau să mă rog pe mormântul fratelui meu.

— Da, zise Raimond, dar ar fi mai bine să vă repauzați în noaptea asta și să plecăm mâine dimineață.

Cei doi camarazi aprobară,

Și englezul consimți. Se retrase în camera sa și cei trei tineri și cu Zomba făcură toată noaptea de gardă, pe rând.

A doua zi, Raimond, după ce încălzi puțină cafea pe care o avea în flaconul său și împărți la toți, luând, în mod natural comanda expediției, zise simplu :

— Să plecăm.

Toți alergară la grajd. Dar nu găsiră decât doi cai.

— Mii de pipe ! exclamă Marius ! Cavaleria noastră nu e tocmai bine echipată ; doi cai pentru cinci persoane !

— Din fericire, observă Raimond, suntem doar la câțiva kilometri de ranch.

— Eu mergi cu picioare ! strigă Zomba.

Dar, cercetașii protestară și hotărîră că Zomba fiind rănit trebuia să încalece pe un cal, iar Sir William pe celălalt.

Cei trei cercetași, aveau să-i urmeze pe jos, apărându-se la nevoie cu revolveruele, dacă Steggino i-ar fi așteptat pe drum, sau ar fi pus alți complici să-i pândească. Și fără incidente, mica coloană ajunse la ranch-ul Paso de Los Toros.

In mijlocul imenselor pășune pășteau sute de cai, de tauri, de capre, de tot felul de animale, dar Sir William nu le dete nicio atenție. Cufundat în gândurile sale se lăsa în voia tristeței pe când calul său înainta la pas.

In sfârșit, când ajunseră la ranch cercetașii cu revolverele în mână, precedară pe cei doi călăreți și desfundând poarta, intrară.

Toate camerele erau goale. Desigur Steggino se grăbise să plece, dar lăsase urme de trecerea sa, căci pe o masă era pusă în evidență o bucată de hârtie.

Marius o luă și citi:

„Steggino și Rosantino sunt învinși dar gata să reînceapă lupta. Și își vor lua revanșa!"

Scotociră toată casa dar nu găsiră nimic suspect.

Cu religiozitate Sir William Theil pătrunse în camera în care locuise fratele său și, în fața unei mici fotografii atârnate pe perete, rămase îndelung gânditor, pe când lacrimi mari îi brăzdau obrajii.

Cercetașii îi respectară tăcerea până ce se întoarse și le spuse:

— Vreau să-i văd mormântul.

Se înclinară adânc.

— Vă urmăm!

Și eșiră cu toții din casă.

După ce trecură o barieră de lemn care însemna hotarul ranchului, văzură la vreo sută de metri un fel de colibă de lemn, grosolan construită. Această colibă servea de refugiu gauchilor cari-și puneau acolo hainele și merindele când păzeau cirezile, sau uneori chiar dormeau într'însa.

Un gaucho alergă înaintea vizitatorilor și văzând pe Sir William îl salută, urându-i bun venit.

Englezul, care recunoscuse în gaucho pe unul din cei mai vechi servitori ai săi, răspunse.

— Bună ziua, și-ți mulțumesc, Gabendi! Am venit să văd mormântul fratelui [illegible].

— Da, e de partea asta, într'adevăr. Dar fiți prudent, Sir William și nu intrați în colibă.

— De ce? întrebă Marius.

— Fiindcă nu ne mai servește nouă și Steggino ne-a interzis de a ne apropia de ea. După cum vedeți a ridicat în jurul ei o barieră oprindu-ne de a o trece. Dar, probabil că a procedat astfel din pricină că alături e mormântul fratelui dv.

— Bine! zise englezul. Mulțumesc.

Sir William deschise o portiță care închidea bariera și întorcând spatele gaucho-ului îi se îndreptă spre colibă, urmat de cercetași și de Zomba.

Și se găsi în fața mormântului lui Harry. Era o mică ridicătură de pământ, lungă de doi metri și largă de unu. La extremitatea ei era înfiptă o cruce de lemn alb, pe care era săpat un nume:

HARRY THEIL

Englezul îngenuchiă și se rugă îndelung.

Cei trei cercetași și Zomba își scoseseră pălăriile și așteptau respectuosi.

Dar Marius, găsind timpul prea lung, lăsase pe camarazi și da târcoale colibei, care se găsea la vreo douăzeci de metri de mormânt. Lipi urechia de ușă, dar n'auzi decât ceva confuz, cu un soi de rumegat. Raimond și Jan Bart se apropiară și ei și lipiră urechia de ușă.

— Mi se pare, zise Raimond, că misterul e foarte simplu. Probabil că înăuntru e vreun taur, pe care Steggino o vrut să-l separe de ceilalți, fie pentrucă era bolnav, sau pentru alte motive pe care noi nu le cunoaștem.

In momentul acela Sir William, terminându-și rugăciunea, îi chemă.

Reluară drumul spre casă, și fiind târziu Zomba se apucă să pregătească prânzul. Intre timp veniseră și alți servitori, cari nu știau de fuga lui Steggino și ajutară negrului la bucătărie.

După ce luară masa, Sir William declară că nu va rămâne mult timp la ranch, că a doua zi chiar va aranja toate afacerile, va vinde ranchul și că se va înapoia în Anglia pentru a nu mai veni niciodată într'o țară care-i fusese atât de neospitalieră.

Vru să i se pregătească odaia fratelui său, și se duse imediat să se culce pe când cei trei cercetași și Zomba veghiară pe când, stând de pază. Chemaseră și vreo șase servitori pe cari îi puseseră să păzească în jurul casei, nelăsând pe nimeni să se apropie.

Noaptea trecu liniștită. De dimineață, în zori Marius, care tot timpul fusese preocupat, se duse spre coliba misterioasă și spre mormântul lui Harry. Primul lucru pe care-l făcu fu să întredeschidă ușa colibei, lucru care-i fu destul de ușor. Și prin crăpătură văzu un taur negru, care sta întins pe o grămadă de paie. Cum taurul nu era întors cu fața spre ușă, și Marius nu făcuse nici un zgomot, animalul nu observă prezența tânărului. Acesta închise încetișor ușa, apoi zărind rezimate de peretele colibei o sapă și un târnăcop le luă și se îndreptă spre mormânt, ce-avea de gând să facă? Ajuns la mormânt, începu să sape cu furie pământul. Săpa cu îndârjire, răscolind din ce în ce mai adânc pământul moale, care nu prezenta nici o rezistență. Lucra cu furie ca și când i-ar fi fost frică să nu fie surprins săvârșind această profanare. Se oprea uneori și conștiința, îl făcea să șovăie, dar reîncepea imediat lugubra sa ocupație.

Deodată se întoarse. Din coliba a cărei ușe n'o închisese bine, eșise taurul. Animalul cu botul plin de spumă, îl privea fix. Deodată, cu capul plecat se repezi la dânsul. Marius abia avu timpul să facă un salt într'o parte ca să nu fie luat în coarne. Bestia sări dincolo de el cu câțiva metri, dar se întoarse înapoi furioasă.

Și-atunci începu o adevărată luptă de taur, căci Marius nu se putea gândi să fugă sărind bariera, care era prea departe.

Instinctiv căută revolverul, dar, ca să sape mormântul îl pusese jos și acum nu putea pune mâna pe el.

Taurul din ce în ce mai furios se repezi la dânsul. De data asta n'avu timp să pareze lovitura și fu asvârlit în aer.

Inchise ochii, crezând că i-a venit ceasul din urmă și fraza misterioasă din scrisoare îi trecu prin minte: „taurul furios !...“

Dar în clipa aceea răsunară focuri de revolver. Erau Raimond și Jan Bart cari, trăgeau în taur. Fără să se gândească la pericol săriseră peste barieră și continuau să tragă în bestia furioasă. Acesta, lăsând pe Marius leșinat la pământ, se repezi la Jan Bart, care cu un salt formidabil se dete la o parte. Raimond la rândul lui trebui să se ferească de teribilul animal, care, căzu în sfârșit, străpuns de gloanțele lor.

Raimond și Jan Bart alergară la Marius, care deschidea ochii.

Dar acesta ridicându-se în genuchi, murmură :

— Repede ! Repede, amicii mei, continuați să săpați pământul.

Continuați ? Nu-i așa ? Ați înțeles de ce insist ? Nu trebue ca Sir William să vă surprindă, dacă m'am înșelat cumva.

— Dar ești rănit ! strigă Jan Bart ștergând cu batista sângele care curgea din șoldul lui Marius.

— Nu, o simplă zgârietură, vă spun că nu e grav.

Și sfâșiind de tot pantalonul, descoperi, în adevăr, o rană neînsemnată, și care părea primejdioasă numai din pricina sângelui care curgea.

— Duceți-vă și faceți repede ceeace vă spun, se ruga Marius ! O voesc!... mă veți pansa mai târziu !

Cei doi prieteni fură nevoiți să asculte pe camaradul lor și Raimond cu sapa și Jan Bart cu târnăcopul continuară să sape pământul.

In timpul acesta, Sir William care nu dormise toată noaptea, venind spre mormântul fratelui său, surprinse pe cercetași pe când se dedau la acea stranie ocupație. Marius, care arunca spre casă priviri disperate, îl văzu venind. Dar, și Raimond și Jan Bart îl văzuseră venind.

— Continuați ! continuați ! Trebue să mergeți până la sfârșit. Și pe când Sir William alerga înspăimântat, curagiosul tânăr, reușind să stea în picioare, îi întinse mâna exclamând :

— Iertați-mă, Sir William, dar trebuia să ne încredințăm... Trebuia ! Ințelegeți pentru ce săpăm pământul. Ințelegeți ?

Extrem de palid, englezul privea pe Marius fără să înțeleagă.

Atunci, Marius, luându-i mâna, îi zise :

— Sir William, aveți încredere în noi.

Fiți tare, chiar dacă v'ar veni vre-un noroc neașteptat, chiar dac'ar trebui s'auziți o mare veste.

— Ce vreți să spuneți ? bâlbâi Sir William.

— Vreau să spun că poate fratele dv. nu e mort și poate pământul pe care-l sapă nu acoperă nici un cadavru.

Zguduit de un tremur nervos, englezul se apropiă de mormânt exclamând :

— Dar atunci... acest mormânt ?

— Mormântul acesta e gol ! zise Marius.

Lăsați-ne să facem ce vrem !

Urmă o tăcere lungă. Apoi, englezul încercând să-și stăpânească emoția, dar tot palid ca un mort, lăsă să-i scape aceste cuvinte :

— Face-ți ce voiți !

Și nu-și mai luă ochii de la Raimond și de la Jan Bart care continuau să sape cu furie pământul.

Citiți urmarea in fascicula No. 36 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbăta

MORTUL VIU

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI